

setmanari de comunicació **directa**

núm. 11 // 28 de juny de 2006

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros



Llibertat

de moviments!

Samuel Rodríguez

Setmanari Directa

» Així està el pati // pàgines 9 a 12

Editorial

Una coacció intolerable al dret a la informació

L'ocupació simbòlica del futur Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca de Barcelona ha acabat amb una de les operacions policials més indiscriminades dels darrers temps. La detenció de 59 persones que només pretenien expressar de manera pacífica la seva repulsa a la llei d'estrangeria no té precedent en els darrers anys i suposa un pas més en la repressió contra els moviments socials.

Aquesta operació policial ha afectat especialment el col·lectiu editor d'aquest setmanari, perquè el coordinador de la redacció de DIRECTA, Jesús Rodríguez, i una altra membre de la redacció, Ari Nieto, han estat detinguts mentre exercien la seva tasca professional cobrint el desenvolupament de l'acció. Aquesta detenció, del tot injustificada, suposa una coacció intolerable al dret a la informació que no és de calaix en un estat suposadament democràtic. Més quan es tracta de periodistes que treballen en un àmbit informatiu crític, l'existència del qual és imprescindible per a la consolidació d'un veritable pluralisme informatiu, avui en dia inexistent.

Malgrat tot, la redacció de DIRECTA ha seguit treballant per a garantir que el setmanari arribi a tots les persones subscrites i punts de distribució. Convençudes que la millor eina contra les coaccions a la llibertat d'expressió és la nostra determinació en seguir construint uns mitjans de comunicació veritablement lliures.

Pensem, doncs existim

El Planeta de les vendes

✉ Pau Cortina
/directa@setmanaridirecta.info/

És més que probable que el senyor José Manuel Lara Bosch, quan es lleva cada matí, no tingui esma de fullejar el diari Avui i La Razón al mateix temps. Però ho fa. Un sentiment lògic i extensible al comú dels mortals posats en la feixuga tessitura de simultanejar la lectura de dos productes periodístics antagònics. Efectivament, aquesta no és una activitat recomanable per a ments inestables, doncs sotmeses a un bumerang ideològic d'aquest nivell, el risc d'esquizofrènia augmenta de manera inusitada.

La diferència entre Lara Bosch i el comú dels mortals és que el primer, li agradi o no, cada dia ha de fer allò que el sentit comú desaconsella: llegir els dos diaris. La raó és ben senzilla: com a president del grup Planeta -un dels grups editorials més importants de l'estat

espanyol- ell és el principal accionista del diari espanyolista La Razón, i al mateix temps comparteix amb el grup Godó la propietat del "renovat" i catalanista Avui.

Els dos diaris són, als ulls de l'empresari, una mateixa cosa: un producte a vendre

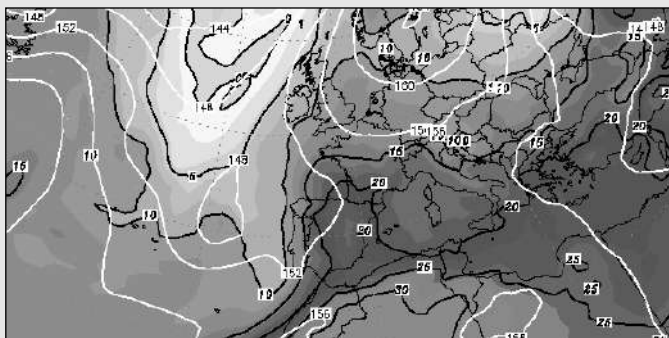
Els dos diaris són, als ulls de l'empresari, una mateixa cosa: un producte a vendre. Un més de l'extensa cartera de productes que posseeix amb l'objectiu de treure'n els millors rèdits econòmics. I evidentment, Planeta no és l'únic actor d'aquest joc d'homes rics i vanitosos. Un altre exemple contundent és el cas del Grup

Godó, que a més d'editar un diari de prestigi com La Vanguardia, també és al darrera del gratuït !Què!, "diari" que encarna la mort del periodisme rigorós en mans del groguisme banal.

Aquesta és la dinàmica de la premsa actual i dels seus editors. A l'editor ja no l'importa que un mitjà defensi a ultrança la unitat d'Espanya mentre, al seu costat, l'altre planteja l'autodeterminació com a dret legítim d'un poble. La coherència, per tant, ha estat substituïda per la lògica de les vendes.

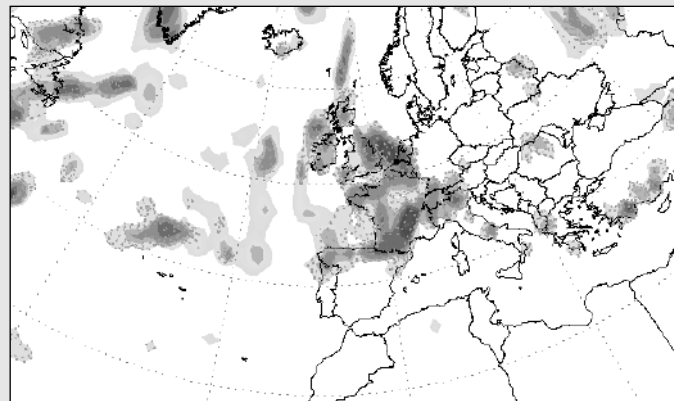
Però s'ha de tenir en compte que la premsa és alguna cosa més que un bé de consum, i que les empreses periodístiques venen alguna cosa més que paper amb tinta impresa. La informació i la opinió pertanyen al món de les idees i els valors. Un món, aquest, que exigeix ètica professional i coherència. Per això, els empresaris del sector farien bé de no frivolitzar amb els seus productes-diari com d'altres ho fan, i poden, amb un electrodomèstic. No és el mateix. ☹

Refrescada de temperatures



Temperatures dissabte 1 de juliol a les 18h a 1500 metres d'altura. Bombolla càlida.

Les temperatures seguiran altes i xafogoses. Divendres a la tarda algunes tempestes al Pirineu i l'interior de Girona. Dissabte i diumenge les temperatures pujaran més. A partir de dilluns s'aproparà una baixa pressió des de l'Atlàntic. Dimarts hi haurà tempestes fortes a molts punts del nord i interior de Catalunya. Les temperatures començaran a baixar i seran força més fresques. Ruixats de mitja tarda dimecres.



Precipitacions a les 18h del dimarts 4 de juliol. Tempestes al nord de Catalunya.

Com s'ha fet?

Com destaquem en aquest número el coordinador de la Redacció i una redactora de la corresponsalia de Terres de Ponent han estat segrestades durant més de dos dies, entre el 24 i el 26 de juny. Això sí, legalment. Totes dues no varen poder ser presents a la Reunió General de Directa, que es va fer el diumenge 25 de juny. Aquesta reunió era la primera ocasió després de l'arrencada del setmanari en què vàrem debatre tan aspectes tècnics com teòrics de la redacció: els plaços d'entrega, la comunicació interna, les competències de les corresponsalies, els continguts de les diferents seccions, el llibre d'estil, la línia editorial...

En aquesta reunió es va decidir treure finalment l'article d'opinió arribat a la redacció el 19 de maig i que publiquem en aquest número. Aquest article, firmat per Juan Ramón Rodríguez va estar "a la nevera" perquè a la redacció de Barcelona no hi havia unanimitat sobre la seva publicació. I no per un qüestió d'estar d'acord o no amb l'article, sinó per si tenia cabuda al setmanari. Finalment, a la Reunió General es va adoptar el criteri que es publicava tot allò que enviaven els articulistes fixos.

L'acció al Centre d'Internament d'Estrangers i les detencions ocupen en aquest número un espai que fins al moment no havia ocupat cap notícia. També la portada reflexa aquesta importància.

El racó il·lustrat



Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ
Roger Costa i Jesús Hita

REDACCIÓ

De dalt a baix: Vicent Canet *
Impressions: Mariona Ortiz i Laia
Alsina * Així està el pati: Jesús
Rodríguez * Roda el món: Guillem
Sánchez * Observatori dels mitjans:
Pau Cortina * Espais emergents:
Enric Borràs * Què es cou: Gemma
Garcia * Expressions: Roger Palà *
La graella: Berta Alarcó

FOTOGRAFIA

Regino Hillera, Jose Expósito,
Pau Coll, Edu Bayer
IL·LUSTRACIÓ
Franchu Llopis
CORRECCIÓ
Lèlia Becana
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Joan Andreu Moll i
Dani Montserrat
SUBSCRIPCIONS
Helena Olcina i Amigó

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117



Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 27



LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» La celebració del 28 de juny es plasma amb una gran manifestació l'1 de juliol a Barcelona. La cita és a les 18h a la plaça Universitat

» En jornades anteriors, el 28J ha estat dedicat al reconeixement dels gais, lesbianes i transsexuals empresonats i víctimes del franquisme, a la denúncia contra les agressions, o al lesbianisme

» Es calcula que a Catalunya hi ha unes 43.000 persones grans gais i a Barcelona unes 12.000.

» Vilafranca del Penedès, Lleida i Girona són algunes de les poblacions que han celebrat el 28 de juny amb manifestacions i concerts.

» València ha acollit aquesta setmana les Jornades Internacionals de Famílies Lesbianes, Gais, Transsexuals i Bisexuals amb l'objectiu de reivindicar la diversitat familiar a Europa

» A Estats Units estudien la possibilitat de fer residències per a ancians gais. Als Països Catalans encara no s'han fet estudis detallats en aquest sentit.

» Alguns exemples de l'experiència a d'altres països poden trobar-se a www.ageconcern.org.uk, www.asa-ging.org/lgain i www.schorer.nl

GLOBAL // L'ATENCIÓ SOCIAL A LA GENT GRAN GAI, LÈSBICA I TRANSSEXUAL

En la diversitat ens fem grans

Segons dades del Fòrum Mundial d'ONG sobre envelliment, dels set milions de jubilats que hi ha a l'Estat espanyol (dels quals 700.000 són gais o lesbianes) un 25% són dependents. En el 86% dels casos, és la família qui depara l'atenció enfront de només el 2% que rep assistència domiciliària per part de la Seguretat Social i un percentatge major que la rep d'ONG. Aquesta dependència afecta les coses més quotidianes com la higiene personal, la preparació del menjar, la mobilitat per a anar a comprar o sortir a passejar

Vicent Canet
/redaccio@setmanaridirecta.info/

En els països escandinaus, a Holanda, Alemanya i Dinamarca, països amb un fort estat del benestar, la xarxa pública fa temps que cobreix la totalitat de les necessitats d'atenció sanitària de la gent major. Així ho explica Vicenç Navarrés en el seu llibre, *Benestar insuficient, democràcia incompleta*: "A Suècia la meua sogra tenia dret a rebre cinc visites dels serveis domiciliaris", per a alçar-la, fer-li el menjar i fer-li companyia, i tot finançat de manera pública amb impostos i sense cap cost afegit per al beneficiari d'un servei que és concebut com un dret.

El model d'atenció social és exclouent entre els col·lectius que han edificat les seues vides al voltant d'un altre tipus de relacions i famílies que l'Estat es nega a reconèixer com a legítimes

En altres països, entre els que es compta l'Estat espanyol, el model està basat en companyies privades d'atenció domiciliària o en serveis d'ONG que caritativament atenen els que no tenen recursos per pagar-se empreses privades. Però sobretot recau en la família, i quan es diu família, normalment, es fa referència a



Tauló d'anuncis on destaca el cartell d'enguany de la Comissió del 28 de juny

les dones de la casa, gènere que històricament ha estat educat per a encarregar-se de la cura dels altres. Aquest model d'atenció social a les persones que necessiten cura és exclouent entre "els col·lectius que han edificat les seues vides al voltant d'un altre tipus de relacions i famílies [...] que l'Estat es nega a reconèixer com a legítimes", segons es desprèn de l'informe redactat per Beatriz Gimeno, secretària de la Federació Estatal de Lesbianes, Gais i Transsexuals (FELGT) amb el títol de "Vellesa i orientació sexual". La majoria dels gais que ara superen els 65 anys no tenen fills que s'ocupin d'ells o han trencat lligams amb la resta de la seua família biològica o, com a mínim, els han debilitat. També és exclouent en l'àmbit econòmic (els que tenen menys recursos i estan sols, no tindran opció a que algú se'n faça càrrec) i sobretot, descarrega en la dona una feina que hauria de ser assumida per professionals i per un Estat que creïes en l'impuls dels drets socials i per solucionar els problemes col·lectivament i no en el concepte individualista segons el qual cadascú s'haurà de cercar una sortida.

► **Un primer pas en forma de llei**
En els darrers mesos, s'ha aprovat la Llei de Dependència que per primer cop camina en aquest sentit: reconeix el dret del ciutadà amb dependència i i problemes de mobilitat a què l'Estat li garanteixi els serveis i recursos que necessita. Però, en comptes d'adoptar un model socialdemòcrata com el suec -públic, professional, amb treballadors ben remunerats i formats que atenen directament a qui ho necessita-, a l'Estat espanyol el PSOE ha apostat per un sistema mixte en el qual participen la iniciativa privada (i per tant amb ànim de lucre) i les ONG (basades en el voluntariat i en l'escassa professionalitat, a més, moltes d'elles estan vinculades a l'Església) i en molta menor mesura en l'esforç directe per part de l'Estat.

► **Ser gran i gai, problema afegit**
Però, ¿quines són les especificitats dels gais ancians per a necessitar un tracte diferenciat i que fa que es plantege aquest any com la reivindicació central del 28 de juny amb el lema "En la Diversitat GLT ens fem Grans"? No tenen els mateixos problemes que la resta? Comparteixen molts dels problemes amb la resta dels ancians. Des de dependències físiques o psi-

quiques o el fet de patir la pobresa en major grau que la resta de la societat, més de la meitat de les pensions estan per davall dels 400 euros al mes (agreguat en el cas de les lesbianes pel fet de ser dones i no haver pogut treballar en molts casos). També tenen problemes relacionats amb l'aïllament i la soledat. Són discriminats per part de la societat per la seua edat: en una societat on ser jove és un valor absolut, envellir és un factor negatiu i de menyspreu cap a ells. Molts patixen el problema de no sentir-se útils en una cultura extrema en què el treball sembla l'única manera de sentir-se'n (en altres països, la jubilació és l'edat en què molts ancians s'ofereixen com a voluntaris).

Però també tenen problemes específics. A l'Estat espanyol, on l'atenció dels nostres majors recau en la família (normalment filles i nétes), els gais en no tindre aquests suports es veuen deseparats. En una societat on l'homosexualitat està a mig camí de viure's d'una manera normalitzada, l'homofòbia provoca el rebuig dels que són visiblement gais en els geriàtrics amb els seus companys o amb els treballadors socials. ¿No podrien, llavors, els gais ancians utilitzar la xarxa pública, privada o de volun-

En l'actualitat, és força probable que per accedir als serveis de la xarxa pública molts vells hagen de tornar a ocultar la seua homosexualitat

tariat existent a l'Estat espanyol? En un context social heterossexual, poden patir el rebuig tant dels seus companys de residència com dels treballadors socials que poden no tolerar la seua homosexualitat. En l'actualitat, és força probable que per accedir als serveis de la xarxa pública molts vells hagen de tornar a ocultar la seua homosexualitat, amb el patiment psicològic que això implica. Ni les autoritats de serveis socials ni els treballadors socials han previst que alguns de què necessiten la seua atenció poden ser homosexuals que necessiten un tracte específic dins de la xarxa general. Hi ha gent que aposta per residències privades exclusivament gais, altres que aposten per pisos tutelats i, finalment, altres que aposten per un tractament específic però dins de la xarxa pública i general. Si es tracta de crear espais alliberats d'homofòbia o alliberar els que ja existeixen. El debat està obert però, tal vegada, la qüestió central que hauria de debatre no és tant si es creen guetos o no, que també, sinó que els gais tenen problemes en el sistema d'atenció sociosanitària i que les carències dels serveis socials deixen deseparats als que no opten pel model familiar heterocèntric. ☞

ACTES 28 DE JUNY

BARCELONA
29 de juny - 19h Pati Llimona
Presentació de la Memòria Antidiscriminària 2006 i de l'Observatori sobre l'Homofòbia
Organitza: FAGC

29 de juny - 20h Pati Llimona
Xerrada: Lesbianes grans, grans lesbianes
Organitza: Grup de Lesbianes Feministes

30 de juny - 19h Pati Llimona
Acte Central: "En la diversitat GLT ens fem grans"
Organitza: CU28J

30 de juny - 21h Pati Llimona
Lluïrament dels Premis: Triangle i Totxo Rosa
Organitza: Col·lectiu Gai de Barcelona

1 de juliol - 18h Plaça Universitat
GRAN MANIFESTACIÓ PER L'ALLIBERAMENT GLT
Organitza: CU28J

1 de juliol - 22h
Plaça Universitat
GRAN FESTA PER L'ALLIBERAMENT TRANSSEXUAL, LESBIÀ I GAI
Organitza: CU28J

BARCELONA // XARXA D'AMISTAT GLT ENTRE GENT GRAN

L'objectiu és combatre la soledat

La soledat és un dels problemes que es presenten associats a aquestes edats. Les associacions d'ancians de l'Estat es dediquen a crear activitats de socialització (tallers, balls, excursions, debats, sopars...) i buscar en el voluntariat la solució per als que no disposen de companyia. No existeixen, com en altres països occidentals, grups de gent major de gais i lesbianes o seccions d'homosexuals dins de les associacions generals. Només a Catalunya el Casal Lambda disposa del Grup de Tardor, creat per la falta de referents sobre el tema, com un grup de suport i de trobada, tot i que no com a plataforma de reivindicació

Els exemples per tenir en compte: l'experiència britànica, nordamericana i holandesa

En altres països occidentals la preocupació per la tercera edat existeix des de prou abans que a l'Estat. Als Estats Units, Gran Bretanya i Holanda hi ha potents organitzacions de gent gran que es dediquen a la defensa dels seus drets i necessitats, però també a donar servicis (com una borsa de lloguer o activitats), informació i assessorament. Lluiten per plantejar a l'opinió pública totes les necessitats del col·lectiu. Aquestes estan basades en el voluntariat.

A Gran Bretanya, Age Concern England (www.ageconcern.org.uk), nascuda en els anys cinquanta, és una associació de gent major que compta amb un grup homosexual. Ha organitzat el primer Congrés Internacional sobre Gent Gran i Homosexualitat.

Als Estats Units l'American Society on Aging és una ONG nascuda per a cobrir les necessitats de la gent major. Porta 50 anys treballant i la seua secció gai LGAIN (www.asaging.org/lgain), i la seua revista OutWord, destinada a professionals, tenen més de 10 anys. També als Estats Units, l'associació Senior Action in a Gai Environment (www.sageusa.org) està destinada a ancians homosexuals. Fundada a Nova York en 1977, ha creat una xarxa a nivell nacional a partir de les organitzacions locals per als ancians gais anomenada Sagenet.

A Holanda la Fundació Schorer (www.schorer.nl), destinada a gent major gai, tracta temes com la necessitat formació dels treballadors socials. Disposen de serveis d'atenció com ara un telèfon rosa d'informació i d'un voluntariat d'atenció domiciliària i per fer companyia, que complementa l'atenció sanitària regular que dona l'estat. D'altra banda, i finançat pels servicis socials de l'Ajuntament d'Amsterdam, la Fundació L.A. Rius De Rietvinck ha establert un bloc de pisos tutelats per a gent gran gai amb capacitat per a set persones i serveis comuns. ☺



Cada dilluns a partir de les sis de la tarda el Casal Lambda assisteix a la gent gran gai, lèsbica i transsexual

✉ **Vicent Canet**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

► **El projecte Lambda**
En el Lambda destaquen la necessitat de formar xarxes d'amistat amb altres gais per a evitar la soledat i que puguin tenir contacte i suport d'iguals que els comprenguin i amb els quals puguin compartir i sentir-se identificats. En aquestes generacions l'homofòbia encara és molt present. Són una generació de gais i lesbianes amb una joventut molt dura amb detencions, xantatges, ocultament o persecució política. El grup de la Tardor no té un caire polític ni reivindicatiu, sinó que te una vessant més social. Amb tot, caldria, i per això aquest any el 28 de juny s'ha dedicat a la gent gran, donar una reposta als seues necessitats.

Entre la gent gran l'homofòbia encara és molt present

D'altra banda, hi ha un clar rebuig social a l'envelliment i a les relacions intergeneracionals, a causa del culte al cos i a la joventut (tot i que no és un fenomen exclusiu dels homosexuals). Josep Vila, psicòleg i vinculat al Casal Lambda, explica que "el rebuig es veu incrementat si el mecanisme de relació és el desig (com ocorre en els locals d'ambient), i disminueix si és un altre l'objectiu com ara fer una excursió o una revista", però subratlla que hi ha ancians que

poden funcionar molt bé dins de l'ambient homosexual. Vila planteja que el major problema és la negació que fa el propi col·lectiu a què en algun moment tots arribarem a certa edat i es necessitarà ajuda.

► **Els detalls del projecte**
El projecte va sorgir a arrel de les peticions rebudes a nivell jurídic i psicològic de gais que arriben a una edat i volen continuar sent visibles i es troben amb problemes. El projecte Suport Lambda (www.lambdaweb.org, suport@lambdaweb.org) és un grup que pretén treballar les situacions de dependència en el segment homosexual i esdevenir un referent per la gent gran que s'ofereix cada dilluns a partir de les sis de la vesprada. Ofereixen ajuda per a buscar recursos socials: informació i orientació,

contacte amb recursos assistencials, consulta personal, telèfon d'atenció, xerrades, grups d'ajuda mútua, d'amistat, assessorament psicològic i legal. A més, compten amb voluntariat d'atenció domiciliària amb l'objectiu de fer de suport i companyia. Els seus objectius són analitzar les necessitats d'aquest col·lectiu amb l'objectiu que la xarxa pública supleixi les seues carències. Es tracta d'identificar les barreres per a l'accés a les xarxes socials d'atenció a la gent major, d'elaborar formació específica sobre homosexualitat per als professionals que treballen amb ancians, però també sensibilitzar al col·lectiu gai i lèsbic i a la societat en general del tema (tractant temes com la por a envellir), i augmentar la visibilitat social dels homosexuals vells.

ACTES 28 DE JUNY

VILAFRANCA DEL PENEDÉS
Juny i juliol al Bar El Centre
(c/ Dos de Maig, 4):
**EXPOSICIÓ: "La lluita antiho-
mofòbica al Penedès".**
Organitza: JAHVA Col·labora: Comissió
Unitària 28J del Penedès i Bar El Centre

REUS - TERRES DEL CAMP DE
TARRAGONA
28 de Juny - 11:30h
Plaça del Mercadal (Plaça de
l'Ajuntament)
**Penjada de la bandera i lectura
del manifest.**
Organitza: Col·lectiu H2O

GIRONA
28 de juny -17h La Rambla
Parada informativa
Organitza: CU28J - Girona

28 de juny - 20,30h
Pont de Pedra
**GRAN MANIFESTACIÓ
UNITÀRIA DEL 28 DE JUNY**

28 de juny - 22h
Jardins fora Muralla -
SOPAR + FESTA del 28 DE JUNY
Organitza: CU28J - Girona

ENTREVISTA//MATY ALBA. SUPORT LAMBDA I GRUP DE TARDOR

“La gent gran vol conservar la seva autonomia però, alhora, disposar de servei i atenció”

☞ **Vicent Canet**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Quan va començar el Grup de la Tardor?

Va començar el 1994, eren bàsicament homes que tenien més de 60 anys amb un grup inicial de cinc persones que va créixer fins les 15 o 20. Es volia crear un espai de referència i durant els 90 van ser molt actius, però a finals de la dècada va decaure. El 2000, un grup de gent dins del Casal Lambda va crear el projecte Aeneas que va ser l'aixopluc per crear Suport Lambda i per revitalitzar el Grup de la Tardor. Es va realitzar un dossier a la revista *Lambda* que intentava anar cercant estratègies per poder atendre les necessitats de la gent gran del col·lectiu gai i lèsbic. En primer lloc es va fer un estudi per concretar les accions, es va concloure que calia fer accions per crear una fundació, crear un projecte de suport, de voluntariat, de treball social i un espai de dinamització social. Ara el Grup de la Tardor ja és un espai de referència per la gent gran que es reuneixen cada divendres per xerrar, sopar, fer activitats o fer sortides.

Tinc entès que esteu treballant per mantenir viva la memòria històrica del col·lectiu.

Efectivament, ja al principi del projecte vam iniciar una recollida de testimonis de la gent gran de les vivències dels anys 40 i 50 dels quals gairebé no queden records escrits. La idea final és fer un llibre recollint totes aquestes històries de vida que la Generalitat ens ha volgut subvencionar. Tot això s'ha fet a partir del projecte "Recuperem la memòria,



Des de 1994 el Grup de Tardor funciona al Casal Lambda

recuperem la història", un espai mensual i on van venir moltes dones. Ens vam posar en contacte amb dones grans d'altres entitats, La nostra Illa i grup de grans de Ca la Dona que provenen del feminisme, etc. I gràcies a això li podem posar noms als espais on podien desenvolupar lliurement la seva homosexualitat, les estratègies de supervivència en un ambient hostil, com es reconeixien entre ells o quins són els referents homoeròtics que tenien. Ara estem treballant amb entrevistes més personalitzades. Un llegat pel col·lectiu i no s'ha de perdre.

Hi ha diferències entre la situació de gais i lesbianes?

Sí, perquè s'ha educat d'una manera molt diferent els homes i les dones. Molts gais s'han concentrat en la recerca de l'encontre sexual en comptes de la creació de xarxes de relació i molts, amb l'edat, han acabat esdevenint solitaris. Les dones, en canvi, sempre han fet més pinya, i s'han aplegat més i han fet grupets de relació que s'han mantingut amb

el temps. Elles sempre venen en col·leta i ells solen vindre sols en recerca de companyia. Però al Grup de la Tardor, tot i que hi venen algunes dones, són majoritàries homes, elles ja tenen les seues xarxes o espais feministes de trobada. En general, les dones han tingut pitjors condicions laborals i ara tenen pitjors pensions o en molts casos són no contributives.

Quin tipus de gent ve a Suport Lambda?

Sobretot ve gent gran, però també persones amb problemes de dependència per malalties o que s'han tencat una cama i que necessiten que algú els ajudi. En aquest sentit ens configurem com un punt d'informació social sobre recursos socials. Ens hem trobat amb molta soledat, gent deprimida i amb una autoestima molt baixa. Sobretot al col·lectiu gai, on sembla que en determinats ambients tot estigui orientat a ser guapo, jove i amb un cos musculós. Quan això és així i et vas fent gran, tot això repercuteix psicològicament en l'autoestima. També

“Per a nosaltres és molt interessant que les diferents generacions es puguin conèixer i quedar entre elles i establir contacte. Han de poder parlar, compartir espais, idees, experiències. La gent major pot aportar la saviesa dels anys i la gent jove la vitalitat però també altres valors”

sitats del col·lectiu. Però fins ara no s'ha actuat. Vam realitzar un estudi al voltant de com veien l'homosexualitat tots aquells professionals que treballaven al voltant de la gent gran. El nostre objectiu era saber si estaven preparats per tractar les necessitats específiques que tenen. I el que ens vam trobar va ser una mica decebedor. Tots aquests treballadors encara funcionaven amb molts estereotips al voltant dels gais, que relacionaven amb el travestisme. I, per tant, no estaven ni molt menys preparats per tractar el tema. Eren els empleats d'atenció domilicària, els que fil·traven i acceptaven les sol·licituds de residències, treballadors sociosanitaris o treballadors socials. Entre els de serveis socials i treballadors socials hi havia més sensibilitat. Per tant, cal formació d'aquests professionals i sensibilització perquè sàpiguin que es poden trobar amb gais i lesbianes i una problemàtica concreta.

També teniu un grup de voluntaris?

Sí, estan formats en cursos especials per tractar temes de dependències. Però estem en una societat molt individualista en què s'apren que s'ha de ser autònom i a la gent li costa molt demanar ajuda i, sobretot, reconèixer que la necessiten. Tenim set o vuit persones preparades i disposades però realment només ho portem endavant dos o tres. Però fem una feina més de companyonia perquè les feines més especialitzades les fan els professionals.

Què vol la gent gran gai a partir de la teua experiència?

La gent gran el que vol és mantenir la seua autonomia alhora que se'ls garanteix un suport professional per al seus problemes. El format que pot acollir aquestes demandes és el del pis tutelat que ja s'ha assajat a Holanda i Gran Bretanya i que, de fet, existeix a la xarxa pública i a la privada catalana. I el que hem de fer és garantir que no hi hagi cap mena de discriminació dins del sistema d'assistència públic. El problema del sector privat és que la gent amb menys recursos queda exclosa però alhora que la gent gran gai se senti a gust. Hem de tenir en compte que la seua generació ha estat molt homòfoba i els costa de conviure-hi. Hem de garantir-los que no han de tornar a l'armari per rebre assistència social. ☺

“S'ha educat d'una manera molt diferent els homes i les dones (...) Elles sempre venen en col·leta i ells solen vindre sols en recerca de companyia”

Impressions

Antón Corpas. Coredactor de Masala i membre del Taller Contra la Violència Immobiliària i Urbanística

/opinio@setmanaridirecta.info/

Apunts breus a una llei morta

És possible que allò que a la direcció d'Iniciativa per Catalunya li agrada anomenar "cultura de govern" sigui aquest silenci resignat però impecable - aquí no ha passat res - que mantenen davant el funeral de la Llei del Dret a l'Habitatge de Catalunya. El combat zero ofert davant el veto a la llei des de Madrid i al sí mateix del tripartit, i el mutis de l'avui exconseller Salvador Milà i la resta del partit després del canvi de govern, diu molt de les "fermes conviccions" de l'"esquerra de debò".

En anunciar-se el projecte de llei, el seu aspecte més interessant, l'expropiació d'habitatges buits, va ser desautoritzat de seguida per alguns pesos pesats. Al marc incomparable del Barcelona Meeting Point, elegit per Milà per presentar la Llei en societat, el president de l'Associació de Promotors i Constructors, Enric Reina, rebutjava el text en una roda de premsa amb el conseller a la seva esquerra; Xavier Casas ho

va qualificar de "poc realista"; alhora que la pròpia Maria Antonia Trujillo, afectada per una altra polèmica semblant entorn la Llei del Sòl, ho va deixar clar: "el Govern no expropia ni expropiarà pisos buits".

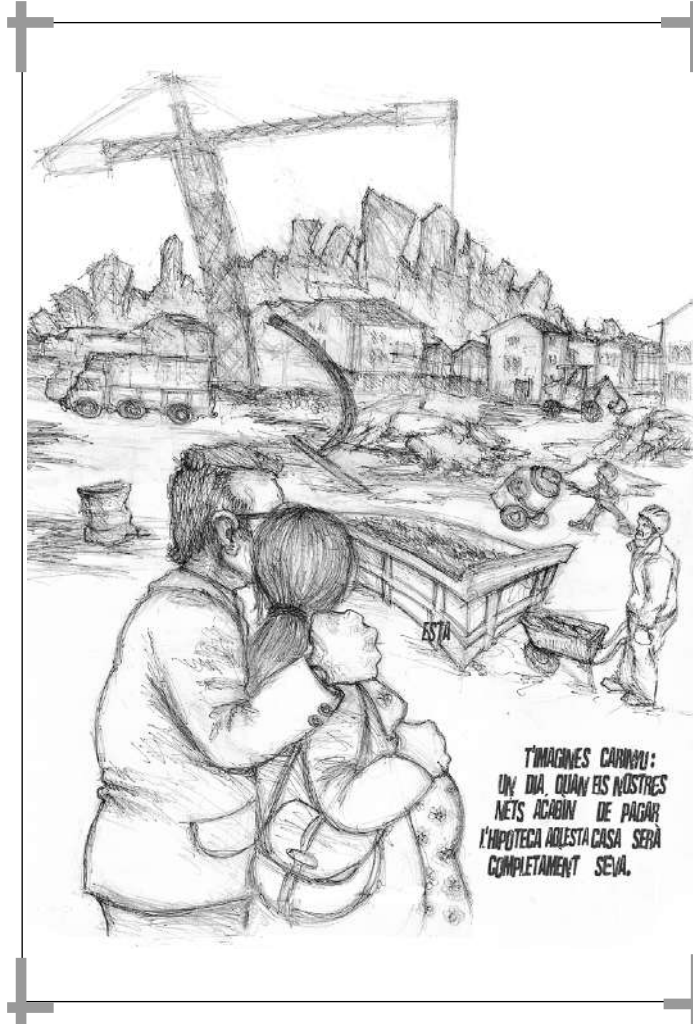
El que queda del seu contingut després de suprimir la part més polèmica no ofereix mecanismes capaços de "transformar el mercat de l'habitatge de la forma més estructural possible" i, per descomptat, no estableix un "canvi d'enfocament transcendental. De fet, manté els tòpics que atribueixen l'alça continuada dels preus a "l'augment de la demanda en el mercat lliure, provocat per la reducció dels tipus d'interès - benefici que fou automàticament absorbit pels preus, i la millora general en la situació econòmica o la mateixa estabilitat social" o, en paraules de Rodrigo Rato el novembre del 2003, els preus augmenten perquè "tots els pisos que es construeixen es venen... la causa primordial, sens dubte, és que a Espanya avui es construeixen 700.000 habitatges i es venen".

La concepció que estableix la Llei sobre els llogaters i habitants com a "consumidors i usuaris", i que consagra l'habitatge com a objecte mercantil i de consum, obvia el punt de partida de totes les aportacions crítiques fetes durant els últims anys en aquesta matèria: l'habitatge és un dret i un bé de primera necessitat, i no una mercaderia. De la mateixa manera, estableix "la mobilitat i adaptació [del parc d'habitatges] a les canviants necessitats de les persones" com una exigència en

positiu, sense tenir en compte que, precisament avui, "la mobilitat" en la majoria dels casos és una imposició del mercat, i que si alguna cosa cal protegir és la permanència i l'estabilitat i no el contrari.

L'objectiu de la Llei d'aconseguir en 20 anys un 15% del parc d'habitatges "per a polítiques socials" ofereix dubtes que comencen pel mateix fracàs dels successius plans d'habitatge municipals, autonòmics i estatals. Que la promesa tingui rang de llei pot ser considerat un avenç jurídic i simbòlic, però no ofereix garanties més grans d'acompliment. El text no indica si aquest 15% es calcula en base als actuals nivells i ritmes d'edificació, ni com s'adaptarien les administracions i les seves condicions pressupostàries i burocràtiques a les més que previsible acceleracions del mercat. Igualment, suposant -i és molt suposar- que existeixi una voluntat política real d'aplicar aquesta mesura amb el màxim rigor, molts dels destinataris d'aquest parc d'habitatges assequibles" acabarà sent precisament la població damnificada per l'expansionisme urbanístic, tornant així al punt de partida.

La Llei, no cal dir-ho, no fixa un límit als preus, no repara l'augment en un 60% del preu màxim de les HPO [habitatges de protecció oficial] fixat pel Govern central, ni regula l'augment anual del lloguer perquè s'ajusti estrictament a l'IPC anual. En aquest sentit, les mesures dirigides al foment del lloguer i a "evitar la desocupació permanent dels habitatges" són una prebenda per a la propietat: subvencions directes a la rehabilitació sense establir



un límit de l'import del lloguer posterior a les obres, la garantia administrativa del cobrament de les rendes i els desperfectes, i inclòs la cessió del pis a les administracions per a la seva gestió en el mercat de lloguer a canvi d'un "pacte" en el repartiment de l'import de l'arrendament, de manera que la Generalitat s'ofereix gairebé com a administradora de finques de forma gratuïta.

Són tan sols algunes de les figures més destacades d'un

projecte que, com auguren CiU i PP -en plena sintonia amb determinats sectors del PSC i d'ERC per raons diferents-, no arribarà ni tan sols a la seva aprovació. De manera que s'ha esborrat l'ocasió que hagués pogut oferir l'esquerra institucional davant allò que s'ha perfilat com un dels problemes socials de més importància de l'última mitja dècada i que promet ser un conflicte social de primer ordre per a l'altra mitja que ens queda.

S'ha esborrat l'ocasió de l'esquerra institucional davant allò que s'ha perfilat com un dels problemes socials de major importància: l'habitatge

Juanra Rodríguez. Presoner polític català membre de l'EPPK (Zuera)

/opinio@setmanaridirecta.info/

RADIOGRAFIES III: + K 1 CLUB

Gener del 2006. Visca el Barça i visca Catalunya. Ho cridava amb tot el meu cor, un cor que bategava sang i orgull. Visca el Barça i visca Catalunya. Ho escridassava com ho he fet milers de vegades abans, tot i que ara no era ni al Camp Nou, ni a La Torna amb els col·legues, ni tirant-li pedres als antivalots: m'esgargamellava des d'una finestra plena de barrots, en territori hostil: ostatge d'un conflicte armat. Un crit carregat de significats que palpen més enllà de la meua gola. Un pols a la raó des del foc de la visceralitat. Història pura. I suposo que moltes vegades encara em pregunto per què. És informació tel·lúrica.

Ja no és tracta que el 1925 la dictadura de Primo de Rivera dictés una ordre governativa de tancament del camp del Barça com a represàlia pels xiulets que el públic va dedicar a l'himne espanyol, ni que ens vulguessin canviar el nom, ni de la prohibició de l'ús del català als altaveus de l'estadi. Va més enllà de les declaracions insultants contra el nostre país, o de les mesures parcials de la Federació Espanyola de Futbol, o dels penals inexistents picats a l'últim minut per tal de requalificar el concepte del Real Madrid com a sinònim d'equip que ha dut a terme l'imperial dels Reis Catòlics.

És informació tel·lúrica, hem crescut sabent-ho.

El Barça de les nostres resistències col·lectives és el Barça de la solidaritat

Deia Joan Artells que el Barça és el símbol d'una posició política nacional i l'únic mitjà d'expressió el·líptica d'una sentimentalitat. El Barça de les nostres resistències col·lectives és el Barça de la solidaritat. Representant integrador d'una nació durant el tardofranquisme i la mal anomenada Transició va connectar amb la idiosincràsia d'un poble enfrontat a les imposicions i les mordasses. Un cas excepcional en un país excepcional que ha viscut una història excepcional, com va escriure Vázquez Montalbán.

Una emoció catalitzadora de somnis.

Un senyal d'identitat que travessa el temps.

Una metàfora plural, que mai ningú no ens podrà tòrcer.

Per això, parafrasejant Bogart, sempre ens quedarà París. Perquè va ser una final memorable carregada d'emocions i perquè el futbol del Barça, avui ambaixador de Catalunya, és el dret a l'èpica del nostre poble.

Es cert que aquesta sublimació pot confondre el mitjà amb la fi. Però fins ara hem sabut entroncar la fidelitat al Barça amb allò que anomenem el poder identitari de les nostres arrels. I tothom sap que quan estem cridant "visca el Barça i visca Catalunya" estem cridant quelcom més que tot això.

És la informació tel·lúrica.

Romeo Gavarra. Activista socioecologista

/opinio@setmanaridirecta.info/

La sustentabilitat

El creixement econòmic està provocant greus problemes ambientals al planeta i a la humanitat: destrucció, degradació i sobreexplotació de la base de recursos naturals; afectació de la capacitat de la terra per autoregenerar més recursos naturals; contaminació dels elements bàsics: aigua, aire, terra...; afectació de la capacitat d'assimilar i diluir els residus i contaminants abocats; afectació i degradació dels serveis ambientals que ens ofereix la biosfera (regulació del clima, manteniment de la biodiversitat, suport de la vida...).

I com a resposta a la crisi ambiental global, les institucions internacionals van crear el concepte de desenvolupament sostenible -en el informe "El nostre futur comú" de la comissió Brundtland de Nacions Unides el 1988- definint-lo com: "Aquell desenvolupament o procés que permet satisfer les necessitats de la població actual sense comprometre la capacitat per atendre les necessitats de les generacions futures".

Ara, el concepte de la "sostenibilitat" ja s'ha estès per tots els països del món, però oculta darrera de la seva ambigüitat i la seva poca concreció pràctica el fet de voler perpetuar el model neoliberal, aquest cop amb un vernís verd.

Aquest discurs no vol reconèixer l'existència dels límits biofísics del planeta, i pretén

mercadejar i posar preu als elements naturals, als ecosistemes... i, fins i tot, als lligams emocionals i espirituals que moltes cultures i persones tenim amb la Pachamama. A més, ignora les consideracions ètiques, de justícia social, d'equitat, de deute ecològic...

En resum, la postura oficial no exclou el creixement econòmic entès com l'augment de la quantitat de recursos consumits. Es té la idea que els béns i els serveis ambientals consumits, impactats o destruïts pel sistema capitalista es poden compensar per la riquesa econòmica i pel progrés tecnològic generats; només cal posar un preu a aquestes externalitats per incloure-les en el balanç final de

costos i beneficis de les empreses i transnacionals.

No obstant, hi ha els que creiem que el desenvolupament sustentable és desenvolupament sense creixement, i que s'ha de dedicar únicament a la millora de la qualitat de vida dels éssers humans i el seu entorn, principalment a cobrir les necessitats bàsiques de les persones.

Herman Daly diu que el desenvolupament sustentable és una millora social progressiva sense desenvolupar-se més enllà de la capacitat de càrrega ecològica del planeta, i que per aplicar-ho cal limitar l'escala de les activitats humanes a un nivell sustentable; el progrés tecnològic s'ha d'enfocar a augmentar l'eficiència; els recursos naturals renovables s'han d'explotar d'acord amb la seva taxa de renovació; i finalment els recursos no renovables s'han de consumir a un ritme igual al de la creació de substituïts renovables.

Per acabar, dir que la sustentabilitat té quatre pilars fonamentals. L'econòmic: les activitats econòmiques, de producció i consum, s'han d'emprar per aprovisionar de recursos escassos les persones, les cases, els pobles, la polis, que deia Aristòtil. L'ecològic: no estem aïllats de la biosfera i per tant no podem anar més enllà dels seus límits ecològics, de la seva capacitat de càrrega. Seria bo, també, pensar en la resta d'espècies animals i en els habitats naturals. El



social: l'activitat humana ha d'incloure la justícia social, l'equitat, la redistribució adient de la riquesa i l'accés als recursos, el respecte per totes les cultures i formes d'organització social, la durabilitat en el temps, i que l'objectiu primordial ha de ser cobrir les necessitats bàsiques. El democràtic: l'ètica i la política

són aspectes essencials per a la sustentabilitat. Per eradicar la desigualtat, la marginació, la injustícia social, la pobresa..., els pobles han de prendre les decisions mitjançant la democràcia directa.

La sustentabilitat ha de ser l'objectiu de la humanitat si volem seguir sobrevivint.

*La
"sostenibilitat"
oculta darrera
la seva
ambigüitat el
fet de voler
perpetuar
el model
neoliberal
aquest cop amb
un vernís verd*

Olga Baselga. Fundació per a la Identitat de Gènere

/opinio@setmanaridirecta.info/

Llei d'Identitat de Gènere: posem les coses clares

Molta confusió en les notícies publicades

Ens han arribat moltes felicitacions pel felix esdeveniment, però no n'hi ha per tant. S'ha fet un primer pas: el Govern central ha pres una determinació real, i el text de l'avantprojecte és la prova que l'assumpte de la identitat de les persones transsexuals, per fi, es tracta oficialment. Tot i així, aquest text conté coses molt preocupants, i ens queda molta feina per davant.

Primer, és inacceptable que un procés de canvi d'identitat legal imposi un diagnòstic com "disfòria de gènere" per iniciar els tràmits. D'una banda, aquest tecnicisme mèdic no existeix fa molts anys, i de l'altra implica que "l'autorització" només es produirà si la persona interessada demos-

tra ser un malalt mental. O sigui, si acceptes que ets boig, et canviem el DNI, però si no l'acceptes, el teu DNI original et farà la vida impossible.

Segon, l'avantprojecte presentat té un esperit clarament "patologitzant", és a dir, moltes de les opcions per al canvi de nom estableixen que s'ha de passar per un metge. Hi ha una opció, però, que diu que es reconeixerà la nova identitat "si es pot demostrar una vida en el rol de gènere sol·licitat durant almenys dos anys". O sigui, si vols un canvi ràpid i accedir a una feina com els altres ciutadans correctament identificats, has de passar per la consulta d'un metge. Si prefereixes l'altra via, sense metges, has de passar dos anys portant un DNI que t'impedeix dur una vida normal.

*Posar les
persones
transsexuals
com a
protagonistes
del text
suposa pèrdues
econòmiques
per als
professionals de
la medicina*

Finalment, el procés així definit no garanteix res a la persona sol·licitant. Es a dir, no hi ha garanties jurídiques a l'hora d'obtenir el canvi de documentació, perquè la valoració de les proves i documentació queda al criteri del jutge del registre, donat que no hi ha coherència entre les diverses vies de demostració de la identitat sol·licitada.

► **L'hora de la veritat: el tràmit parlamentari**

Ara és quan s'ha de fer el treball de debò. Les Comissions del Parlament han de treballar sobre el text, proposar i debatre esmenes, i finalment treure una Llei d'Identitat de Gènere que serveixi els interessos de les persones afectades, i no dels professionals interessats.

Serà molt difícil, perquè hi ha interessos inconfessables. Si el text final dona el protagonisme a les persones transsexuals (és el que toca, lògicament), els professionals amb influència (metges, psicòlegs, advocats i jutges), quedarien en un segon pla. D'una banda, suposaria pèrdues econòmiques, perquè un col·lectiu menys dependent dels dictàmens professionals és molt difícil d'explotar. De l'altra, perdrien poder polític i social els "personatges" que, suposadament, han de "garantir" a la resta de la societat que aquest col·lectiu (les persones transsexuals) no representa un perill per a la societat. No és paranoia, només cal sentir parlar a alguns d'aquests professionals sobre transsexualitat.e

malea

teteria malea s.c.c.l

esmorzars i berenars, cassolans i ecològics

c/riego, 10 sants (bcn)

tel: 933312030

apsus

Lapsus Espectacles

Sensibilització i crítica social

www.lapsusespectacles.com

info@lapsusespectacles.com

93.310.60.95

subscriu-te a

L'ACCENT

laccent@laccent.info

El Periòdic dels Països Catalans

Normes d'ús i condicions de venda

Normes d'ús i condicions de venda

Normes d'ús i condicions de venda

Laciutatinvisible

- Projecte Cooperatiu Autogestionari -

LLIBRERIA CRÍTICA ASSOCIATIVA

TALLER DE SERIGRAFIA

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ

ESPAI DE RECERCA

ZONA MÈDIA

C/ RIEGO nº 35

08014 Bcn

Telef. 93.298 99 47

laciutatinvisible@yahoo.com

SOLIDARIDAD OBRERA

Diari de la CNT-AIT

Catalunya i Balears

direc: Apartat Correus 302

08910 Badalona

web: www.cnt.es/solibrera

email: solibrera@cnt.es

Navegant per la xarxa

L'altra "versió" dels fets

Que l'objectivitat no existeix és un fet que ja fa temps que tothom té assumit. Davant de qualsevol esdeveniment, sempre hi ha diferents punts de vista i, de vegades, són totalment contraris. Aquest és el cas de la recent ocupació del Centre d'Internament per a immigrants de la Zona Franca de Barcelona. Una acció sobre la qual els policies també han volgut dir la seva...

Amb un cop d'ull al fòrum de la Policia Nacional espanyola, cepolicia.com, n'hi ha prou per veure l'aire que es respira després de l'acció del 24 de juny.

Després que un parell d'agents pengin la notícia publicada per El Periódico de Catalunya, un tal Petazeta obre el debat amb aquestes paraules: "S'han equivocat de centre, haurien d'haver anat a La Verneda, on hi ha llits reservats per a ells i així els expulsaran del país de Mai Més".

Puma 2 s'afegeix a la conversa: "Ho acabo de veure a la tele, han entrat com a casa seva. El pitjor és que no tenim gent ni per fer-los fora. Això podria haver passat abans i pot tornar a passar".

Aquesta última aportació desperta la hipòtesi de la conxorxa. Calornegro ho té clar: "Quina vergonya això de Barcelona! No estaria malament fer alguna pregunteta als obrers dels centre perquè hi havia alguns amb aspecte sospitosos, i els guarros han entrat pel lloc més fàcil un dissabte, i directes allà on volien anar..."

Davant d'aquestes insinuacions, Trollete aposta per mesures més contundents: "Què estrany, no? Com ha pogut passar a Barcelona, amb la quantitat de pacifistes que hi ha... Tir al guarro, esport olímpic ja!"

A partir d'aquí, les aportacions de testimonis no presents va en augment. Se centren, sobretot, en com dos advocats i tres periodistes han acabat detinguts, i sentencien que "acompanyar un delinqüent quan fa un delicte implica complicitat".

El toc de realisme el posa un "espectador privilegiat" dels fets. Un agent de La Verneda, Rakos, que es dedica a custodiar els detinguts. Després d'explicar com els advocats detinguts "estaven acollonits" i els periodistes han sortit per "pactar amb la Fiscalia", acaba donant suport a la teoria de la conxorxa i conclou que "l'enemic és a dins".

Finalment, arriba el moment per a la reflexió. Obrero Español troba la solució per a tot plegat: "Aquests centres sobren... Tal i com arriben amb la pastera, els embarques a la zodià, amb un entrepà de xoriço i apa, cap a aigües internacionals, que segur que les repúbliques democràtiques populars faran un acolliment encantades!"



Ser anarquista no és il·legal

Roser Benvenent
Sants (Barcelona)

Arrrel de l'ocupació del Centre d'Internament de Zona Franca per activistes solidaris amb els immigrants, la majoria de mitjans de comunicació oblidant qualsevol codi deontològic, no han dubtat a fer servir l'adjectivació policial que els titlla de: "estètica okupa i ideologia anarquista i radical, possiblement antisistema i simpatitzants de detinguts per col·locar artefactes explosius". Deu n'hi do. Alguns, a més, afegeixen que molts són italians.

Que una sàpiga, ni ser italiana, ni lluir l'estètica que es vulgui, ni estar en contra d'un sistema profundament injust, es avui per avui il·legal (encara que tot arribarà).

I a més, ser llibertària (recordem: la ideologia que tots veneren però "aparquen" per utòpica quan no els convé) tampoc és encara il·legal.

En cas contrari, si us plau avisin, que passarem a la clandestinitat.



Timadors vestits de groc i negre

Jana Fortuny
Barcelona

Tota la vida he sentit els comentaris despectius sobre els taxistes. I potser pel meu tarannà conciliador he preferit no penjar l'etiqueta a tot un col·lectiu per culpa d'un individu. Avui, però, he topar amb un d'aquests individus que fan guanyar mala fama a tota una professió.

Els motius pels quals esperava un taxi no importen ni em donen prioritat per davant de les altres persones que estaven a la cua, com jo hi era, a la parada de la plaça de Catalunya. Concretament érem quatre persones per aquest ordre d'arribada: una dona gran, jo mateixa i dos turistes carregats amb dues maletes i un radiocaset gegant. Després d'esperar deu minuts ha arribat un taxi i... fent veure que no ens veia ha obert el maleter per posar les maletes dels turistes. Davant el silenci d'aquesta i pensant (innocentment) que el taxista es podria haver equivocat, li he dit que la senyora anava primer. Ell s'ha posat a riure i m'ha dit que li era igual, que agafava els turistes perquè segur que feien un recorregut més llarg i els podia cobrar les maletes. La senyora i jo hem insistit i ell ens ha increpat mentre els dos turistes pujaven tranquil·lament al taxi mentre els advertíem que estaven a punt de ser estafats.

Armes de guerra

Jordi Esteban i Dalmau
Igualada

Un any més, tindrem a Igualada la desagradable presència d'avions de guerra com l'F18 a la fira Aerosport, que se celebrarà a l'aeròdrom d'Òdena els dies 8 i 9 de Juliol. Ningú recorda que avions com els que es poden veure a l'Aerosport, són responsables de milers de vides a diferents països del planeta? De res van servir les multitudinàries manifestacions a les places dels postres pobles i de res va servir que desenes d'organitzacions es manifestessin contra la cultura de la guerra.

Ajuntaments com el d'Igualada o Òdena varen fer manifestos en contra de la guerra i a favor de la pau, però malgrat això continuen avui donant suport a l'exhibició d'armes de guerra com ara els avions de combat. La despesa militar d'Espanya va pujar aquest any fins un 1,8 % del PIB, representant un xifra de més de 17.000 milions d'euros. Quantes escoles, instituts, hospitals, etc., es podrien pagar amb aquests diners destinats a la matança i el control indiscriminat de la població? Espanya dedica un 0,35% del seu PIB a ajudes de cooperació al tercer món. La diferència és notable i demostra clarament els interessos dels nostres governants: continuar donant suport a la guerra i fer-ne d'ella una exhibició macabre davant de la ciutadania.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a **cartes@setmanaridirecta.info** o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

En un últim intent, la dona ha advertit el taxista que posaria una denúncia a l'Institut Metropolità del Taxi i ell ha respost que li era igual, que no pagaria cap sanció.

Sé que no es tracta d'un problema vital, però em molesta la falta de respecte i la tranquil·litat amb què alguns es dediquen a prendre el pèl. La denúncia ja està posada i, per si les mosques, adverteixo que el timador vestit de groc i negre porta la matrícula 5708 BVT.



Detingut per parlar en català

Marc Peris i Carratalà
Ciutat de Mallorca

El passat 21 de juny, seia en una terrassa de la Plaça d'en

Coll, a Ciutat de Mallorca, parlant amb dos amics i la propietària del local que ens estava contant una caiguda que havia tingut feia unes setmanes. Encara no havíem pogut demanar res, quan s'apropen dos agents de la Policia Nacional, i ens demanen el DNI, accedint nosaltres immediatament. Jo els vaig preguntar, en català, quina era la causa de la identificació, al que ells responeren: "No te entiendo" i "Habla en español que no te entiendo", mostrant a partir d'aleshores una actitud molt hostil. [...]

Quan estava amb ells a part em digueren textualment "Como sigas haciéndote el chulo te vamos a dar de ostias", mentre un d'ells em xafava el peu (anava amb sandàlies), amb la seua bota. [...] En aquest moments jo ja estava prou esverat, amb el qual vull remarcar que ni em passà pel cap resistir-me a res, ja que temia per la meua integritat física. [...]

Dins la sala d'interrogatori, jo no les tenia totes amb mi,

per com havien anat els esdeveniments. Una estona després, entrà el policia que m'havia agredit, jo no li volia mostrar la meua evident preocupació. Un altre agent desconegut a la porta em feia el senyal de silenci amb el dit a la boca. El primer començà a insultar-me, dient que era un "mierda", i que "la escoria como tu no se merece vivir. [...] A la fi, l'advocada que jo havia triat entrà, i vaig poder anar al bany (no m'ho havien permès) després de quatre hores de detenció. Em comunicaren que es faria un judici immediat, al dia següent a les 11 de matí.

El judici fou completament alluïnant. No serví de res aportar dos testimonis, o que els policies es contradieien constantment. Tot el judici fou un muntatge, fent-me perdre tota confiança en el sistema judicial, si és que encara en tenia alguna.

Així està el pati

› Pàgina 13
La recent tramitació de la nova Llei de l'Habitatge al Parlament ha provocat un intens debat sobre la garantia d'aquest dret.

› Pàgina 16
200 sindicalistes ocupen la seu de la Tresoreria de la Seguretat Social a Barcelona per protestar contra la precarietat i la temporalitat.

› Pàgina 16
Ruben, el jove anarquista pres des del 9 de febrer surt de la presó de Can Brians després de pagar una fiança de 6.000 euros.

* 24J LA CARAVANA IL·LEGALITZADA

“Hoy me siento como cuando el Generalísimo”

A la comissaria de la Verneda es van patir vexacions, maltractes, humiliacions i vulneracions de drets humans, el mateix tracte que reben a diari els immigrants.

Calurós i desert matí del dia de Sant Joan. Diversos redactors, fotògrafs i càmeres es desplacen fins a la Zona Franca de Barcelona on s'ha convocat un acte de protesta contra els Centres d'Internament d'Immigrants. Un centenar de persones es concentren davant de l'edifici en construcció que acollirà el nou centre de reclusió per persones sense papers, que hauria d'entrar en funcionament d'aquí a un parell de mesos.

Redactors de DIRECTA hi van ser presents, i van patir en pròpia pell les conseqüències de l'actuació policial. Després de l'acció (crònica que trobareu més detallada a la pàgina 10), 54 activistes, 2 càmeres, 2 advocats i els 2 redactors de DIRECTA van ser detinguts i traslladats a la comissaria de la Verneda. Aquesta és la crònica de 48 hores al Centre d'Internament d'Immigrants d'aquest qüestionat recinte d'un d'aquests redactors.

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El cap dels antiavalots de la Unitat d'Intervenció Policial va afirmar “me importa una mierda lo que digan los políticos, la Delegación del Gobierno y el Colegio de Abogados, todos para dentro”. Després de l'afirmació s'iniciava un llarg periple per cel·les i vehicles policials.

“Me importa una mierda lo que digan políticos, la Delegación del Gobierno y el Colegio de Abogados”

Ens van lligar les mans a l'esquena amb unes cordes, i a continuació vam estar una llarga estona sota el sol esperant l'arribada dels cotxes patrulla dels Mossos d'Esquadra. No sabíem on ens portaven. El vehicle policial on anàvem va enfilar la Ronda Litoral a tota velocitat fins arribar a la sortida Guipúscoa, tot indicava



El redactor del setmanari DIRECTA abans d'entrar al vehicle que el va conduir fins a la comissaria de la Verneda

que es dirigia a la comissaria de la Verneda. I efectivament, el llarg degoteig de vehicles policials va anar accedint al pati central de les dependències. Una hora d'espera dins dels cotxes. Després ens van fer baixar per col·locar-nos en llargues fileres de cara a la paret. Darrera de cadascú de nosaltres, al pati central de l'edifici hi havia un antiavalot que ens indicava que miressim fixament la paret. Cometre l'error de girar el cap o de parlar era contestat amb una bufetada, un clatellot al cap o un cop de peu a les cames, acompanyat del corresponent insult o amenaça. Aquesta escena es va allargar durant més de quatre hores. Les cames flaquejaven i les rampes avançaven per l'esquena i els braços. Mentrestant, darrera nostre, un grup de comandaments policials comentava la situació amb frases com: “Esto con Franco lo apañábamos rápido”, i un altre li responia “Pues hoy sí me siento como cuando el Generalísimo”.

► **La galeria de la impunitat**
Cap a les 18 h ens van baixar al soterrani. El cap de galeria et comunicava que ja estaves sota la seva vigilància i un agent et treia les manilles. Un llarg passadís de rajoles grises, amb una reixa de claveguera enmig, marcava el camí fins a la porta de la cel·la amb la inscripció del número 20. El carceller em va obrir la porta i cap a dins. No hi havia matalassos, tan sols terra i parets, amb un esglaó d'obra que se suposava que era el llit. Els barrots no et permetien veure res més que part de la cel·la del davant i l'ample d'un metre de passadís. A la part alta de les parets de la cel·la hi havia residus de menjar descomposat i excrements. Després vam saber que només es netejava la cel·la fins a l'alçada del braç de la dona que fa la neteja, una andalusa veïna de Santa Coloma que va definir la nostra situació i la que habitualment pateixen els immigrants, com la de “chinchas en escapeche”. Aquell dia, però, no la van deixar entrar ni a la cel·la, tan sols al passa-

dís. La definició realment era molt encertada, a les cel·les dels nois, de 16 rajoles d'ample i 23 de llarg, hi havia entre 7 i 10 persones. A les cel·les de les noies, pensades per a dues persones, hi van fer encabir a sis. Un cop tothom va ser al calabós, el rellotge imaginari va començar a anar molt a poc a poc, més lentament encara a les cel·les sense llum, on no sabien si era de dia o de nit. La temperatura i la humitat eren asfixiants, només hi havia ventilació al passadís, i es van arribar a fer torns per col·locar el cap prop d'una escletxa de la porta, on un lleuger bri d'aire fresc et reanimava. També vam descobrir un minúscul forat obert a la paret que donava al pati, suposadament per immigrants presos anteriorment. Amb una xinxeta que vam trobar sota una de les nostres sabates i el tetrabrik del suc de pinya que ens van donar diumenge al matí, vam construir un artilugi que creïem que ens serviria per ampliar el forat, però no va ser així i l'aire va continuar irrespirable i pudent.

► **La guerra de l'aigua**
L'aigua, el menjar, l'atenció mèdica, i el lavabo van ser els quatre eixos vitals pels que havíem de lluitar hora rere hora. La solidaritat entre les cel·les es feia imprescindible. No hi havia cap horari definit que indiqués quan teníem dret a beure aigua, i per tant els crits col·lectius i els cops als barrots eren l'única forma d'aconseguir que se'ns permetés paliar la intensa i anginant set. Però als funcionaris no els importava, a la sala ubicada a l'entrada de la galeria tenien una televisió, des d'on seguien els partits del Mundial i, fins i tot, veien la missa matinal de diumenge a Canal Latino TV. Quina paradoxa. Quan aconseguíem sortir al passadís per anar al lavabo o a beure aigua, evidentment no cridàvem, els pocs que ho feien o es queixaven rebien una bufetada o un cop de puny. Dilluns al matí ens van començar a emmanillar en parelles. Vam respirar a fons i vam somriure, això era l'inici del trasllat als jutjats. S'acabava el malson per a nosaltres. ☹

* 24J LA CARAVANA IL·LEGALITZADA

Revetlla d'habeas corpus'

En un rècord inèdit, el Jutjat de Guàrdia de Barcelona va admetre en només 24 hores la interposició de 61 procediments d'habeas corpus

David Fernández
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Tot comença amb un atac de testosterona policial d'en Ramon, cap de la Unitat d'Intervenció Policial. La policia arriba tard, malament i improvisada a l'acció de protesta pacífica contra el CIE en construcció de la Zona Franca. Des de la Jonquera arriben els efectius de la policia espanyola, des de Manresa els Mossos d'Esquadra. Els primers en arribar han estat dos membres de la policia canina, acompanyats dels respectius gossos.

Tot comença amb un atac de testosterona policial d'en Ramon, cap de la Unitat d'Intervenció Policial

En un atac nerviós i rabiüt, acabat de llevar, en Ramon ordena detenir fins a l'apuntador ("Ens entren a casa i ens adonem una hora després" deu pensar). Primer els activistes. Els advocats protesten. I enfilen la gloriosa decrera de la detenció. Els periodistes intenten informar. I també acaben detinguts. Paradoxes policials, tots són traslladats als calabossos de la Verneda: del futur a l'actual Centre d'Internament. Dos dels detinguts han de guiar el cotxe patrulla dels Mossos, que s'ha perdut pels carrers de La Mina.

La fugida endavant continua. Apareixen els vells coneguts Grup 6 de la Brigada Provincial d'Informació, que instruiran els atestats encapçalats per un Jordi eufòric que tornarà a demostrar que coneix la vida quotidiana dels militants amb pèls i senyals. Mentrestant, la Vanessa, flamant cap de premsa, o algun dels seus adlèters en pràctiques de guerra informativa, s'omple de glòria amb un fax per a l'antologia del disbarat policial: "assalt", "violència", "no s'han emprat armes de foc per responsabilitat", "amics dels anarquistes que col·loquen bombes a Barcelona". Comunicat paradoxal que parla de 59 okupes detinguts per danys, mentre dues línies més avall destaca que "els danys no són resenyables". Hores després diran que s'apugen a 85.000 euros. Fan el que els rota, és clar, ara plou i ara fa sol. Ara sí i ara no i ara m'invento una connexió. És la impunitat, que rutlla amb sinistra perfecció.

Els advocats detinguts són ben rebuts a la Verneda: "ni abogados ni pollas". I dos cops de propina. El comissari afirma als nous advocats personats que l'endemà sortiran en llibertat. A les 16.30 h, s'interposen quatre habeas corpus, inicialment pels advocats, un periodista de Directa i una becària de l'OSPDH de la UB. La rebuda als jutjats és simptomàtica: "sou els okupes que veniu a posar els habeas corpus? Ja ens ha avisat la policia fa 10 minuts". Feia tan sols mitja hora que s'havia pres la decisió. El control social en l'era dels mòbils.

El jutge, però, els admet a tràmit i enfila cap a la Verneda amb el fiscal. Mala maror a comissaria. A cap policia li agrada que li qüestionin la feina. El jutge suggereix indicis i torna als jutjats on



Rebuda dels detinguts a la sortida dels jutjats de Barcelona

Qüestionat sobre el que havia assegurat la vigília etziba: "No me acuerdo de nada de lo que dije ayer"

pren la decisió. Un cop presa, però, surt a sopar i només quan s'acaba el flam informa que els habeas seran denegats.

Diumenge, malgrat tot, torna a sortir el sol amb la previsió de la

sortida dels detinguts després de declarar en seu policial. Però el comissari ha preparat revenja: ha decidit que no els enviarà a jutjats. És a dir que, arbitràriament i impunement, perllongarà —per testosterona— el temps de detenció. Qüestionat sobre el que havia assegurat la vigília etziba: "No me acuerdo de nada de lo que dije ayer". El forat negre de la impunitat, aquí mano jo i vostè no és ningú. Per tant, s'interposen 59 habeas corpus més. Que són acceptats i la matinalada de dilluns, a les 07.40 h, denegats.

Des de les 14.30 h els primers detinguts tornen a trepitjar el carrer. La última, passades les 20.30 h. El fiscal demana presons, mig seriosament mig en conya: no s'ho creu ni ell. Però cal acatar les ordres. L'endemà, Jordi Cocharán d'El Periódico afirma en l'única pregunta de la roda de premsa: "això em recorda un petit Guantánamo". August Gil Matamala, president de l'Associació Internacional d'Advocats Europeus Demòcrates acaba de

dir: "és la primera vegada que és deté un legal team a Europa".

Mentrestant segueix el circ de la realitat virtual, de les mentides repetides mil cops, de la "tergiversació dels fets" denunciada per Arcadi Oliveras. En l'empastifada de mentides i mentiders, apareix ell, brillant, intel·ligent i cívic com sempre, i sosté: "Estem estudiant la relació entre els detinguts i els 200 'violents' que tenim a Barcelona". És Joan Clos, l'alcalde titella de Barcelona. Els seus assessors de premsa li han escrit un discurs prefabricat i clarificador: la guerra a la dissidència segueix oberta i ben oberta. Sense estalviar cap recurs: detencions il·legals, vexacions, amuntegaments i pixums. Ja ho va dir Henry de Montherlat: "no hi ha poder, només existeix l'abús de poder". La primera part del partit ja ha acabat: amb pallissa policial. Dilluns va començar la segona: ja veurem com remuntem la ressaca repressiva de la revetlla solidària més kafkiana de Sant Joan. ☹

"Sobretot no trenqueu res"

Contracrònica de l'acció al CIE de la Zona Franca

Laia Alsina
/redaccio@setmanaridirecta.info/

"Sobretot no trenqueu res, només es tracta de desmuntar". Aquesta és una de les frases que més es va repetir el 24 de juny al matí al futur Centre d'Internament de la Zona Franca. Pocs minuts abans, una seixantena de persones havien saltat la tanca d'accés al recinte en una acció de protesta totalment pacífica.

"Quan arribin, deixem les eines a terra i ens reunim al pati"... Els organitzadors eren perfectament conscients que tard o d'hora arribarien els efectius policials i volien que la protesta fos tranquil·la, sense que ningú prengués mal. Poca estona després es van

sentir uns crits. Dos agents de la policia espanyola, un home i una dona, molt nerviosos, amenaçaven amb els gossos. Mentrestant, les persones que protagonitzaven l'acció contra el Centre d'Internament intentaven evitar que els dos policies entressin, i dos periodistes de televisió es van acostar. A un, li van trencar la càmera, a l'altre, el van agafar i el van obligar a esborrar part de la cinta. Poc després, van arribar més efectius entre policia nacional espanyola, mossos d'esquadra i, fins i tot, algun guàrdia civil.

L'acció es va aturar. Els advocats van negociar amb els representants de les forces de l'ordre que tothom sortiria del centre i s'identificaria. A canvi, no hi hauria detencions. Però no va ser així.

Després de posar-se en fila al carrer per procedir a donar les dades, la policia, amb empentes, els va obligar a entrar al recinte. Gairebé dues hores després d'estar contra la paret a ple sol, van començar els trasllats a la Verneda en cotxes dels mossos. Els primers emmanillats que van sortir rumb a la comissaria eren els advocats que, minuts abans, havien negociat una sortida pacífica. Entre els detinguts, també hi havia quatre periodistes, dos d'ells de DIRECTA. Els professionals que no van ser detinguts van marxar en grup per por a represàlies i després que els agents de policia els haguessin prohibit gravar mentre els demanaven els noms "por si este ganado se pone a denunciar torturas, como hace siempre".

Detenció inèdita del càmera de TVE

José Luis Asensio, càmera de TVE, no va viure el mateix via crucis que la resta de 58 detinguts. Quan li van comunicar la detenció ("te tengo que detener") va respondre preguntant què feia amb la càmera i la moto. I li van dir —rara avis de la il·legalitat— que marxés a casa a deixar-ho i tornés a la comissaria. I així ho va fer. Quan a les 16 hores es va personar a la recepció de la comissaria i li va dir a un agent que estava més atent del Mundial que d'altres coses: "Bona tarda, estic detingut". L'agent

se'l va mirar dient: és boig. Fins que un comandament —escena insòlita— el va reconèixer i va afirmar: "que passi, que està detingut". Des de les 12 del migdia. El càmera de TVE va abandonar la comissaria amb idèntics càrrecs que la resta de detinguts passades les 20 h hores de dissabte. A la resta de detinguts —doble raser ja conegut— encara se'ls allargaria 48 hores més. Acusats exactament del mateix. És el tracte deferencial i diferencial cap als okupes: els rigors de la guerra a l'alternatiu.

* 24J LA CARAVANA IL·LEGALITZADA

La Caravana per a la Llibertat de Moviments para a Barcelona

Redacció Directa

/Redaccio@setmanaridirecta.info/

Primera va ser Ceuta i ara era el torn de Barcelona. I no és per casualitat. L'elecció de la capital catalana per ser la seu de la Segona Caravana per la Llibertat de Moviment tenia dos motius principals.

D'una banda, que la ciutat inaugura, enguany, un nou Centre d'Internament per a Estrangers, que serà el més gran de tot l'Estat espanyol: el de la Zona Franca. Aquest nou espai ha de substituir l'actual que hi ha a la Verneda, al Districte de Sant Martí, i amplia el nombre de places. Un centre que, segons els organitzadors de la Caravana, "ha estat reiteradament denunciat tant per institucions internacionals de defensa dels drets humans com pels moviments socials més diversos, la qual cosa ha fet que l'obertura d'un nou centre sigui presentada per l'administració com una millora en les condicions d'internament dels migrants".

Han fet un informe on es detallen les zones poc segures per a persones migrades, com estacions de metro i places públiques on hi ha controls policials

La reflexió

Guantánamo, a Barcelona

Homera Rosetti

Assemblea per la Regularització Sense Condicions

No cal anar a Guantánamo, ni tan sols a Iraq o a Gaza i Cisjordània, per veure com es vulneren els drets humans. Aquí, a Barcelona, com a moltes ciutats d'Europa i Amèrica del Nord, podem presenciar com viuen i són tractats els nous esclaus del segle XXI: els immigrants. Des de les seves condicions laborals fins al tracte rebut per les "forces d'ordre" estan marcades per l'apartheid social i jurídic establert a la Llei d'extrangeria.

Entre altres mesures, aquesta norma permet l'expulsió dels estrangers que es troben a l'Estat espanyol i que no tenen permís de residència. Per facilitar l'expulsió, el jutge pot decidir el seu

De l'altra, les conseqüències que per a les persones immigrades té la polèmica Ordenança Cívica. La normativa persegueix comportaments relacionats amb la pobresa com la venda ambulants, el treball sexual o la mendicitat i, alhora, els que considera com una "utilització abusiva de l'espai públic". Entre aquests últims s'inclouen activitats com reunions al carrer o el repartiment de propaganda política que, molt sovint, formen part dels espais d'organització de les persones estrangeres.

Un trajecte farcit de demandes

La Segona Caravana va començar a circular divendres a La Makabra, i ho va fer amb la presentació d'una "coinvestigació sobre fronteres interiors", és a dir, un informe on es detallaven les zones poc segures per a persones migrades com estacions de metro places públiques on hi ha controls policials. Dissabte estava previst el plat fort, l'acció que es va fer a la Zona Franca s'hi havia de sumar una marxa de

veritable via crucis administratiu.

Mentre els empresaris cobreixen les seves necessitats de treball "ultraprecari" amb immigrants —legals, de vegades, il·legals, d'altres—, el govern posa la policia i la repressió, com si es tractés d'un simple problema d'ordre públic, de política de fronteres.

La fam i la misèria amb que el capitalisme condemna milions de persones representen el veritable "efecte crida" que alguns polítics i mitjans de comunicació agiten com una amenaça al nostre "benestar". Però curiosament aquests mateixos "portaveus" són capaços d'escandalitzar-se davant la fam del Sudan o la vulneració dels drets humans a Guantánamo, mentre que el tracte que reben els immigrants al nostre país no els treu la son.



Manifestació de la Caravana per la Llibertat de Moviments pels carrers de Barcelona el 24 de juny

la Caravana pels carrers de Barcelona que acabava prop del Centre d'Internament de la Verneda, on la música prenia la paraula i es convertia en la protagonista de les reivindicacions. A la manifestació hi van participar unes 500 persones perquè n'hi havia moltes altres concentrades davant la Verneda per exigir la llibertat dels detinguts a la Zona Franca.

El conjunt d'actes tenia uns objectius ben clars que s'han de repetir en cadascuna de les noves parades que faci la Caravana al llarg de la seva història. El principal és denunciar com les noves polítiques europees sobre migració s'han limitat a apostar per "un augment de les dispositius de control i expulsió des de l'interior de les ciutats". Però els organitzadors també fan demandes concretes a l'Ajuntament de

Barcelona com que "es declari la ciutat lliure de centres d'internaments, que s'acabi amb els controls policials en algunes parades de metro" o que es reconegui al padró les 7.000 persones estrangeres que enguany han estat baixa no voluntària.

Fadaiat, el complement perfecte

La travessa de la Caravana per la Llibertat de Moviment a la capital catalana ha anat acompanyada del Fadaiat. Un esdeveniment que durant dos anys s'ha fet a l'Estret de Gibraltar i que en la seva tercera edició ha acompanyat la Caravana fins a Barcelona. Durant cinc dies, les projeccions, xerrades i debats han estat l'eix d'una trobada que pretén reunir la llibertat de moviment i la de coneixement. ☺

Origen a la tanca de Ceuta

La Caravana va començar a caminar el novembre de 2005 a Ceuta després que diverses persones morissin pels trets de la policia marroquina i espanyola quan intentaven creuar l'anomenada Tanca de la Mort, la muralla que separa el Marroc de la Unió Europea. Els primers passos d'aquesta protesta es van fer durant dos dies de mobilitzacions en les quals no hi van faltar moments per intercanviar experiències amb les persones que estaven retin-

gudes al Centre d'Estada Temporal de l'Immigrant.

A Itàlia, les accions de protesta contra els Centres d'Internament també tenen antecedents. Des dels suports a la fuga d'immigrants d'un d'aquests centres situat a Turí fins a casos com els de Bolonya, el 2002, on es va desmuntar totalment un d'aquests espais. Poc després, l'objectiu va ser Gradisca d'Isonzo, on hi ha el centre de detenció d'immigrants més gran de tota Itàlia.

* 24J LA CARAVANA IL·LEGALITZADA

“A la Verneda et tracten com un delinqüent per no tenir papers”

✉ Gemma Parera Álvarez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

No tenir “papers” va suposar un malson de tres dies pel Hamid, un immigrant marroquí que ja porta quasi dos anys al nostre país. Va ser detingut i tancat al Centre d'Internament de la Verneda (Barcelona) per no tenir permís de residència a l'Estat espanyol.

On et van detenir?

Estava a Sants Estació per agafar el tren per anar a Vilafranca, on estava treballant “en negre”. Vaig venir a Barcelona per buscar uns papers a l'ambaixada marroquina. Em van parlar uns policies de paísà i em van dir que havien de comprovar unes coses, que només serien cinc minuts... però es va allargar fins a tres dies.

Sants Estació és un punt de control habitual d'immigrants “sense papers”, ho sabies quan et van detenir?

Sí, saps que hi ha lloc perillósos, però necessites passar-hi i no et queda més remei que arriscar-te. Van detenir altres persones amb tu? Com van ser les altres detencions?

Ens van posar a la furgoneta, van tancar la porta i quasi no teníem oxigen per respirar. Hi havia tres furgonetes plenes de gent.

Un noi jove marroquí, quan va veure la policia, va intentar fugir, però el van atrapar i el van colpejar molt fort. Ell només fugia perquè no tenia “papers”, però la policia havia de demostrar la seva superioritat. Jo li vaig dir si volia portar aquest cas al jutjat o trucar a SOS Racisme, però el noi era jove, tenia por i no va voler.

“Ens van posar a la furgoneta, van tancar la porta i quasi no teníem oxigen per respirar”

On us van portar? Sabies on anaves?

Després d'estar a la furgoneta gairebé sense respirar més d'una hora, ens van portar directament a la Verneda. Et diuen que et porten a un centre de detenció d'immigrants que s'anomena la Verneda, però mai hi havia estat.

En quines condicions vas estar allà? Quin va ser el tracte que vas rebre?

Al principi ens van posar en una habitació amb un banc molt llarg. Hi havia 26 o 28 persones en la mateixa habitació, d'uns 10 metres quadrats. Després ens van



portar davant la policia per recollir les empremtes dactilars i firmar uns papers conforme estàs detingut per un delict “greu”. No tenir papers ho anomenen delict “greu”. No t'informen dels teus drets, no et parlen d'advocats ni de res. A mi em van prendre l'agenda, van arrencar els fulls i se'ls van quedar. La policia et tracta molt malament.

Després tornes a l'habitació on hi ha les 26 o 28 persones detingudes, marroquins, llatinoamericans... Vaig preguntar si tenia dret a una trucada. Em van dir que sí, però que serien ells qui trucarien. I no van trucar fins a les cinc de la matinada.

El pitjor és que abans de durte a prendre les empremtes et deixen a l'habitació sense dir-te res molt de temps. Estaven jugant amb els nostres sentiments. Tota la gent estava molt espantada, estaven intentant trucar a algú conegut, que pogués buscar un advocat per intentar sortir d'allà.

Com vas passar la primera nit?

Les habitacions són individuals, però estaven ocupades per més persones, perquè érem molta gent. Tot està brut, fa molta pudor. El lavabo et dona ganes de vomitar. El menjar és insuportable, si li donen a un gos, crec que no se'l menjaria. Quan vols anar al lavabo has d'esperar i hi havia gent que no sabia com demanar-ho, perquè no sabien castellà. Jo intentava ajudar-los.

El segon dia ens van portar davant un policia per fer una entrevista amb un advocat i un traductor. Després ens van tornar al soterrani. Als llatinoamericans els van deixar anar tots, sense haver de passar davant del jutge. Nosaltres, els marroquins i subsaharians, ens vam quedar fins que vam passar davant del jutge.

Quan us van portar a declarar al jutjat?

Encara vam passar un dia més tancats. La segona nit ens van traslladar a un lloc més horrorós que

la Verneda, que put com les escombraries, i vam rebre un tracte molt dolent per part de la policia. Ens cridaven, no ens van dir on ens portaven. Teníem por que ens poguessin deportar. Sents que estàs allà dins per no tenir “papers” i et tracten com un delinqüent perillós, com si haguessis fet un gran delict.

Com es va desenvolupar la compareixença davant el jutge?

Et pregunten on vius, si tens feina. Si no tens un domicili, vol dir que estàs al carrer, no ets una persona positiva per a la societat i t'envien al teu país. Ens van deixar anar, però amb una proposta d'expulsió. Si no soluciones els teus papers arriba l'ordre, i quan arriba l'ordre, fora del país. Vius amb por tot aquest temps, tens por de sortir a comprar i que t'agafin i t'enviïn al teu país.

Ara que sortosament has aconseguit els “papers”, per quin motiu prefereixes que no surti la teva imatge?

Un amic meu que està actiu en moviments socials ha presentat els seus papers en la regularització i ha tingut la resposta favorable, però han classificat el seu dossier durant mesos i mesos, perquè és una cara coneguda. Si ets una persona activa i la teva cara és coneguda, segur que et molestaran.

Quin missatge donaries a les moltes persones que poden ser en qualsevol moment detingudes per no tenir “papers”?

Si no tens “papers” has de vigilar molt on vas, perquè sinó passaràs una experiència molt negativa a la Verneda, et tractaran com una persona que està fora de la llei. ☹

El CIE de Zona Franca ha costat 3,7 milions d'euros

El Centre d'Internament per a Immigrants que el ministeri espanyol de l'Interior ha ubicat a la Zona Franca és el més modern de tot l'Estat. L'execució de l'obra l'ha realitzat l'empresa Imaga Proyectos y Construcciones, i ha costat 3.789.527 d'euros. El projecte es va licitar l'any 2004 per la via d'urgència i tenia un pressupost inicial de 4.460.366, 22 euros, però finalment el cost de l'execució, per contra del que és habitual, ha resultat gairebé 700.000 euros més econòmic.

La comissaria de la Verneda seguirà operativa

Els mitjans de comunicació han repetit els darrers dies que el Centre d'Internament de la Zona Franca substituirà les anacròniques instal·lacions de la Verneda. El govern espanyol, però, no preveu pas que la policia espanyola deixi aquestes instal·lacions, com a mínim en la seva totalitat, al marge dels acords que pugui arribar amb l'Ajuntament de Barcelona. En una resposta parlamentària al diputat del PP Jorge Fernández Díaz, datada del 29 de març de 2006, el govern explica que la seva previsió és “mantenir operatiu el centre en el futur” perquè el desplegament dels Mossos d'Esquadra “no afecta a moltes de les competències” de la policia espanyola a Catalunya. Així, també explica que en l'actualitat s'estan duent a terme unes obres en el bloc C del complex policial, que impliquen la rehabilitació de part de l'edifici, i també la realització d'un estudi sobre seguretat i salut laboral. També s'hi preveu la construcció d'un pàrquing subterrani.

CATALUNYA // EL DEBAT AL PARLAMENT EVIDENCIA LA IMPOSSIBILITAT D'UN CONSENS EN LA MATÈRIA

El projecte de Llei de l'Habitatge s'esvaeix enmig del debat partidista

Directa Terrassa

/terrassa@setmanaridirecta.info/

El Ple del Parlament de Catalunya va iniciar, dijous 22, la tramitació del projecte de Llei de l'Habitatge. Les mesures que proposa aquesta llei impulsada per l'ara bipartit català han aixecat crítiques dels diferents agents implicats tant per l'esquerra com per la dreta. Les novetats principals del projecte, impulsat per l'exconseller Salvador Milà (ICV), són que la llei, segons el govern català, "afrontarà l'assetjament immobiliari i obligarà els municipis majors de 3.000 habitants a tenir un parc mínim del 15% d'habitatges protegits".

"L'això o res" ha estat el que ha provocat una acceptació de determinats sectors

Els actors socials implicats en les polítiques d'habitatge, com la Plataforma pel Dret a un Habitatge Digne, integrada per Càrites,

Justícia i Pau, CCOO, UGT i la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, entre d'altres, confien que la llei pugui aportar "noves solucions a la problemàtica existent". Tot i això, fonts d'aquests sectors assenyalen que ha estat la política de l'"això o res" el que ha provocat l'acceptació del projecte per part dels agents socials.

Amb l'inici de la tramitació al Parlament, els mateixos grups que integren el govern pretenen introduir modificacions, que segons aquests sectors rebaixaran encara més els continguts inicials de la llei. CiU i PP, per la seva banda, han

presentat una esmena a la totalitat en considerar que la llei és massa intervencionista.

Discrepàncies profundes

En el debat parlamentari sobre el projecte, que va defensar l'actual conseller del ram, Francesc Baltasar (ICV), els diferents grups han donat el seu parer sobre la polèmica reforma. Carles Puigdomènech (CiU) va argumentar "grans discrepàncies" que manté el seu partit amb el contingut de la llei. Entre d'altres, va posar en dubte el concepte de "funció social" de l'habitatge. A més, va criticar que es presenti "amb un any i mig de

retard i sense consens". El PP va decidir no defensar l'esmena a la totalitat que ha presentat.

Projecte "no intervencionista"

Per la seva banda, la diputada d'ICV, Dolors Clavell va negar que el projecte de llei sigui intervencionista. A més, va justificar el retard de la llei "per la voluntat de fer un procés participatiu". Participació que sembla haver-se traduït en una rebaixa dels continguts i el cessament de l'exconseller d'Habitatge Salvador Milà per les fortes pressions del sector privat, segons han apuntat diversos opinadors d'esquerra. El diputat d'ERC

Miquel Carrillo es va fer partícip dels continguts generals de la llei, tot i que va introduir certes crítiques. Tanmateix, sembla que la precipitada sortida del seu grup del govern ha restat interès dels republicans en l'aprovació del projecte de llei.

Roberto Labandera (PSC) va titllar de "neoliberal" la política duta a terme pel PP i CiU. No obstant, no va fer cap comentari dels efectes de la política d'habitatge en l'etapa en què PSOE i CiU van gestionar les polítiques d'habitatge a nivell estatal, o sobre els defectes de la polèmica Llei d'Arrendaments Urbans (LAU). 

UNIÓ EUROPEA // ANÀLISI DE LES POLÍTIQUES D'HABITATGE

Les polítiques europees debiliten el dret a l'habitatge

Directa Terrassa

/terrassa@setmanaridirecta.info/

L'associació terrassenca ProHabitatge, que desenvolupa diferents programes d'allotjament per a persones sense sostre, ha editat el llibre Los derechos humanos y los derechos a la vivienda, en el que analitza les polítiques sobre habitatge de la Unió Europea. En l'acte de presentació de l'informe, celebrat el 21 de juny a la Facultat de Dret de la UB, van participar el president de l'entitat, Josep Cas-

tanyer, autor del pròleg i professor de dret de la UB, i Padraic Kenna, professor de la Universitat Nacional d'Irlanda i president del grup d'experts sobre drets a l'habitatge de la Federació Europea d'Entitats que Treballen amb els Sense Sostre.

La idea central del llibre és que les polítiques en relació a la falta de sostre de la Unió Europea tendeixen a centrar-se en la "inclusió social" més que en reconèixer "els drets socials bàsics". Això, a parer dels autors, fa que els drets a l'habitatge es vegin

potencialment degradats pels nous instruments de les polítiques públiques comunitàries, que no els garanteixen, sinó que "els debiliten i en molts casos els neguen". Per tant, segons els autors, no és compleix el principi general que "allà on hi ha un dret, es pot plantejar un recurs", i en conseqüència, si no existeix la via del recurs és que no existeix aquest dret. Actualment, a molts països europeus les persones desconeixen els instruments a utilitzar per fer efectiu el dret a l'habitatge.

Segons el professor de la UB i expert en habitatge, Juli Ponce, l'article 47 de la Constitució espanyola, en connexió amb altres articles del mateix text, "justifiquen l'existència del dret a l'habitatge" i les administracions públiques "l'haurien de respectar, protegir, garantir i promoure". Segons Ponce, aquest dret "no es troba només als llibres sinó en la predisposició de certes persones i col·lectius per a defensar-lo". En aquest sentit, segons Josep Castanyer, el paper de les entitats sense ànim de lucre és fonamental. 

VILADECANS // JUDICI ANARQUISTES

Els anarquistes detinguts el 2003 eviten la presó

Directa Baix Llobregat

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

El 23 de juny va tenir lloc la primera vista pel judici als anarquistes de Viladecans, Barcelona i Almeria a l'Audiència Nacional, detinguts el febrer de 2003 acusats de diversos actes de sabotatge. El pacte arribat entre la defensa, la Fiscalia i el jutge ha fet que el judici hagi quedat vist per a sentència, que serà ferma i sense possibilitat d'apel·lació.

La idea de la cèl·lula terrorista no s'ha desmuntat

La demanda inicial de la Fiscalia era d'entre 6 i 8 anys de presó i una pena menor per un altre dels implicats. La sentència final és d'un any i mig per danys i perjudicis, i sis mesos per una falta per a Carlos, Nando, Fran i Emilio. Mentre que Juanma, que era menor en el moment que es van produir els fets jutjats, té una condemna de sis mesos per danys i perjudicis. A més, cadascú ha de pagar una

multa de 1.226 euros en els propers tres mesos. Donat que cap d'ells tenia antecedents penals i que la sentència és inferior a dos anys i un dia eludeixen l'entrada a presó.

Segons els acusats, hi ha un aspecte que no sembla que no es pugui desmuntar i que els deixa un gust agredolç: la prefabricació de la suposada "cèl·lula terrorista anarquista internacional", que va sorgir arran de les declaracions sota tortura que Emilio assegura que va patir a la comissaria de Roquetes (Almeria), i que van acabar relacionant-lo amb els altres detinguts. La defensa reconeix amb pesar que si no es pot tirar pel terra aquesta hipòtesi, la Brigada d'Informació s'anota un punt més en la "seva lluita antiterrorista". Tot i això, el fiscal ha reconegut, en cap moment, actes de terrorisme.

La presència dels joves de Viladecans a l'Audiència Nacional ha anat acompanyada de concentracions de suport a la porta de l'edifici. La convocatòria principal, el 22 de juny va estar rodejada en tot moment d'un fort desplegament policial. Tot i que la policia va identificar alguns dels assistents, la protesta va acabar sense incidents.

Emancipació simbòlica a Mollerussa

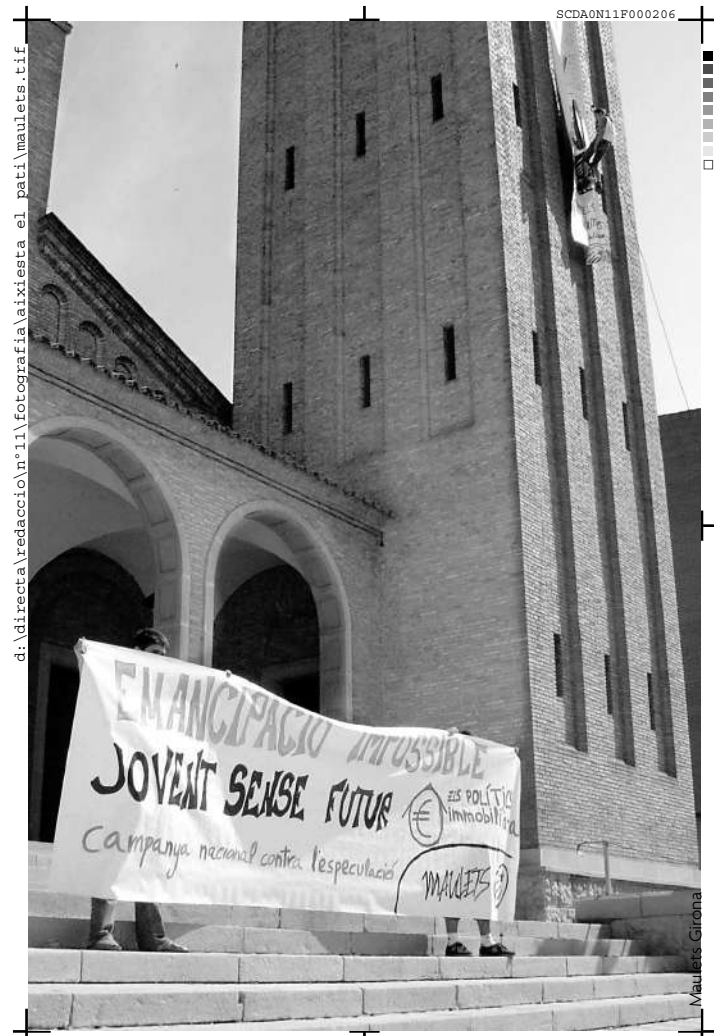
Directa Ponent

/terresponent@setmanaridirecta.info/

El 21 de juny l'organització independentista Maulets va realitzar a Mollerussa (Pla d'Urgell) una acció contra l'especulació en el marc de la seva campanya nacional en defensa del territori. Un dels militants va realitzar un acte "d'emancipació simbòlica", penjant-se del campanar de l'església de la població i desplegant una pancarta on es llegia: "cases per tothom, negoci per ningú", davant l'expectació veïnal. L'acció fou acompanyada d'una exposició en plafons sobre l'especulació, i el repariment d'una revista.

L'organització de l'acció explica que aquesta simulació vol denunciar la situació amb què es troba el jovent a l'hora d'independitzar-se de casa els pares: "totalment penjat davant uns preus creixents, treball precari, hipoteques impagables i ajudes insignificants".

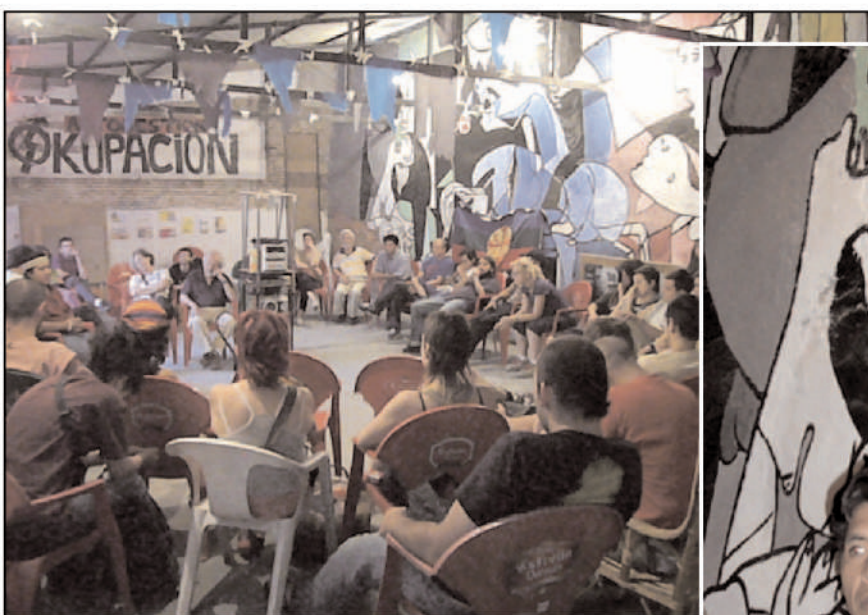
Des de maulets, destaquen a més, que el preu del metre quadrat en els habitatges de nova construcció en poblacions com Mollerussa, Tàrraga, Cervera o Balaguer s'han doblat, inclòs triplicat en els darrers cinc anys.



Acció contra l'especulació immobiliària realitzada per Maulets al campanar de Mollerussa



Xerrada d'afectats en el centre social La Kasika (Móstoles). Dreta: Martín Velásquez Maniqueu de la comunitat maputxe de Lonko Purrán (Neuquén, Argentina)



Un Guernica de colors presidia l'exposició de Benilde Vaca, de l'Assemblea del Poble Guaraní de Itika Guasú (Bolívia).



Dissabte al migdia, zàpares, maputxes i guaranis i la campanya Canaries dice no a Repsol van exposar les agressions de la transnacional. A la dreta, zàpara equatorià



Del 15 al 17 de juny membres de la campanya 2006-ContraJunta d'Afectats es van donar a conèixer a Madrid per a mostrar el seu rebuig davant la degradació social i ambiental que la multinacional petroliera Repsol-YPF provoca als països en els quals actua.

La ContraJunta es va desplaçar dijous a Móstoles, on els afectats per la transnacional van exposar els seus conflictes amb la agressió petroliera: el lonko (autoritat tradicional) maputxe Martín Velásquez Maniqueu, de la comunitat maputxe de Lonko Purrán (Neuquén, Argentina), i Benilde Vaca, dirigent de l'Assemblea del Poble Guaraní d'Itika Guasú (Bolívia).

La convocatòria tenia com a punt central una manifestació davant la Junta d'Accionistes de Repsol-YPF celebrada al matí. Aquesta acció, inèdita a l'Estat espanyol, va congrega prop d'un centenar de persones que, en unes ràdes i envoltades d'un ambient tenebrós amb taules de cartes, acompanyaven els accionistes fins a les portes del Palau de Congressos de Madrid, informant de les conseqüències que l'activitat de Repsol provoca. A la concentració, totalment pacífica, van participar, entre altres, col·lectius com Repsol Mata, Ecologistes en Acció, la Comissió Equatorial de l'Amazònia equatoriana, Canarias dice no a Repsol, Ecologistas Martxan de Bilbao, la Red de Zapatista, la campanya Qui deu a Qui? o l'Observatori de Deute de la Globalització.



Els expulsats de la Junta d'Accionistes ho expliquen als concentrats davant el Palau de Congressos.



La protesta va convocar a madrilenys, canaris, catalans, bascos, guaranis, zàpares, maputxes...



Bandera maputxe davant de les furgonetes policials que protegien el Palau de Congressos



Bolívia, Argentina, Canàries, Puertollano, Colòmbia... cada taüt denuncia la irresponsabilitat de Repsol-YPF

A l'interior del Palau de Congressos, al senyor Bufrau i als accionistes de Repsol els esperava una sorpresa. Enmig de la Junta, quatre membres de la campanya van desplegar una pancarta al crit de "Repsol mata". Van ser desallotjats violentament i posteriorment identificats per la policia, que custodiava com un fortí tot el perímetre del recinte.

No obstant això, un cinquè membre de la campanya va poder prendre la paraula com accionista de la Junta i va manifestar, amb documentació contrastada, la manca de responsabilitat de l'empresa. Va denunciar, com assenyalava Amnistia Internacional en el seu informe internacional, els vincles provats entre Repsol i els paramilitars en el departament d'Arauca a Colòmbia, on es cometien abusos i violacions dels drets humans; els greus problemes per a la salut que provoca la intervenció de Repsol-YPF en les comunitats maputxes a Argentina, amb concentracions molt elevades de metalls pesats. Finalment, es va preguntar per què l'empresa, que presumeix de responsabilitat social corporativa, no informa dels conflictes socials i ambientals que genera, sigui a països com Bolívia o Equador, o a l'Estat espanyol: Puertollano, Tarragona o les Illes Canàries.

Dissabte 17 al migdia, afectats guaranis, maputxes, zàpares i canaris van exposar al barri de Lavapiés els conflictes socials, econòmics i mediambientals que comporta l'agressiva activitat de Repsol-YPF.

BARCELONA // PROTESTA CONTRA LA REFORMA LABORAL I DE PENSIONS

200 sindicalistes ocupen la Tresoreria de la Seguretat Social

Guillem Sánchez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Tot i el missatge oficial que hi ha un consens generalitzat al voltant de les recents reformes del mercat laboral i del règim de pensions, el goteig de protestes no s'atura. Dilluns 21, unes dues-centes persones, van ocupar simbòlicament la Tresoreria General de la Seguretat Social a Barcelona, situada al carrer Aragó de la mateixa ciutat.

L'acció vol denunciar les conseqüències que aquestes reformes tenen per a la classe treballadora, segons els organitzadors

L'acció va durar una hora i mitja, fins que l'arribada d'agents antiavalots els va fer desistir, i havia estat convocada per la Xarxa contra la Precarietat i el



L'ocupació es va perllongar durant una hora i mitja, fins que va arribar la policia

Tancament d'Empreses i la Coordinadora Unitària de Sindicats de Catalunya (formada per diferents organitzacions com la IAC, COBAS, SF, SU i CTA).

Durant la mateixa es va lliurar un manifest en contra d'ambdós canvis legals signats per més de 300 delegats sindicals. En aquest es denuncia que en l'actual reforma "s'usen els mateixos arguments que en la del 1997, ara aprofundida. Llavors es va dir

que així es reduiria la temporalitat del 33% al 15%. Han passat nou anys i la temporalitat segueix afectant el 34 % dels assalariats".

Per analitzar la importància i els efectes d'aquestes reformes, la Xarxa contra els Tancaments ha editat un monogràfic molt crític amb les noves lleis i on es denuncia algunes de les conseqüències que signifiquen per als i les treballadores.

Manifestació a Palma

Per altra banda unes 200 persones es van concentrar a la plaça Espanya de la Ciutat de Mallorca convocades per diferents col·lectius sindicals, polítics i socials. Durant l'acció es va destacar "el frau social" que en la seva opinió representa la reforma laboral, doncs "enlloc de crear ocupació estable generalitza l'abaratiment dels acomiadaments".

IGUALADA // VAGA ALTERNA CONTRA EL TORN AMERICÀ

Conflicte a Inoxfil

Guillem Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La recerca constant de noves pujades de productivitat al sector industrial està generant que algunes empreses comencin a introduir el que s'anomena "torn americà". En aquesta organització del treball, les màquines funcionen les 24 hores del dia els set dies de la setmana, el que obliga a una part de la plantilla a treballar en horari nocturn i festiu. Encara que això es faci per torns, i cada treballador indivi-

dualment no sobrepassi les 40 hores setmanals que marca la llei, la veritat és que l'obligació de treballar en aquest torn genera un "fort desgast humà, familiar i social", segons fons de la CGT. I si a més aquestes hores no estan remunerades dignament és fàcil que sorgeixin els conflictes.

Això és el que ha passat a l'empresa Inoxfil d'Igualada, dedicada a la fabricació de filferros. Des del 6 de juny la plantilla ha iniciat una lluita per aconseguir una remuneració justa per compensar l'esforç del torn americà. Les primeres

mobilitzacions, però, no van fer que la direcció de l'empresa canviés d'opinió, i per això, des del dia 13, s'han declarat en vaga indefinida un dia de cada dos alternativament. A més, dimecres 21 van manifestar-se per la capital de l'Anoia, des de la porta de la fàbrica fins l'Ajuntament.

Des de la CGT, sindicat convocant, ressalten l'èxit de les convocatòries, que representen el 100% de la plantilla afectada, i denuncien les pràctiques autoritàries de la direcció, que ha demanat a l'Administració de Treball que

declarés la vaga il·legal i a la que acusen d'haver parlat amb altres empreses de la comarca per a que no contractin cap de les persones que havien treballat a Inoxfil.

Per la seva banda, l'empresa no ha emès cap comunicat públic ni ha demostrat cap intenció d'arribar a un acord amb els treballadors i treballadores. De moment, la seva postura a la taula de negociacions ha estat la de negar-se a qualsevol cessió amb l'argument que "des de Madrid [en referència a la direcció de la matriu] no hi ha autorització".

BARCELONA // ANARQUISTES 9 DE FEBRER

Llibertat sota fiança per Ruben

Gemma García
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Ruben, un dels anarquistes detinguts el 9 de febrer de 2006, ha quedat en llibertat sota fiança de 6.000 euros dilluns 26. Ruben va ser detingut pels Mossos d'Esquadra juntament amb dues persones més, Ignasi i Max, acusats d'haver incendiat una oficina de Caixa Sabadell i el CIRE (Centre d'Iniciatives per a la Reinserció). Mentre que el tercer noi va ser

En llibertat després de passar 4 mesos a Can Brians

deixat en llibertat la mateixa tarda de la detenció, el Jutjat d'Instrucció núm. 13 de Barcelona va decretar presó provisional per Ignasi i Ruben. Després de

romandre tres dies a la presó Model, Ruben va ser traslladat a Can Brians i Ignasi a Quatre Camins. El matí del 31 de març, el jutge va decretar la llibertat sota fiança de 3.000 euros per l'Ignasi, però Ruben va continuar detingut malgrat els recursos presentats demanant la seva excarceració. El fiscal va qualificar els fets com un delictes de danys, i demanava 7 anys i 6 mesos de presó per als dos imputats, una multa de 20 mesos i una indemnització a Caixa

Sabadell (3.846,63 euros) i una altra a la Generalitat de Catalunya (21.647,50 euros) pels desperfectes causats.

El dia de la detenció, els Mossos d'Esquadra varen realitzar escorcolls a dues vivendes als barris barcelonins d'Horta i Raval. No hi van trobar cap material explosiu, tan sols propaganda i material informàtic que va ser confiscat, així com magnesi utilitzat per escalar, però els agents van comunicar a Ruben i Ignasi que quedaven detinguts per terrorisme.

VIC // FEIXISME

L'alcalde veta les festes alternatives de Vic

Les queixes de Plataforma per Catalunya –el partit de Josep Anglada– contra el Birranostum han acabat triomfant. L'alcalde de la capital d'Osona ha prohibit la cervavila que preveia fer un recorregut per beure cervesa davant les esglésies de la ciutat. El motiu és la moció que el partit d'Anglada havia presentat contra aquesta proposta de les primeres festes alternatives de Vic en considerar que vulnera l'ordenança del civisme. Els organitzadors diuen que s'havien limitat a proposar una festa que segueix la filosofia del Cantabars de Manlleu o la Porronada de Torelló.

BCN // ANTITAURINA
Barcelona torna a ser antitaurina

Les corrides de toros no són benvingudes a la capital catalana. Unes 200 persones s'han encarregat de repetir de nou aquest missatge en la concentració antitaurina que aquest 25 de juny s'ha fet a Barcelona. Els organitzadors pretenien acabar la protesta a la Monumental, però el recorregut no ha estat autoritzat perquè Delegació del Govern no volien que destructors i defensors es trobessin al mateix espai. La marxa finalment s'ha fet pels carrers del centre de la ciutat de Barcelona.

BERGA // PATUM 06
Agressions policials a la Patum

Després de la tràgica Patum de l'any passat, la festa d'enguany repeteix en denúncies per l'actuació dels Mossos d'Esquadra. Segons han explicat un grup de joves d'Igualada, els agents els van agredir després que un d'ells fes broma davant la presència d'una furgoneta d'antiavalots de la policia autonòmica. Els testimonis relaten que fins a sis policies van pegar-lo alhora, i que van fer el mateix amb el seu germà quan aquest va intentar defensar-lo.

CATALUNYA // 6a HORA
L'educació en el lleure contra la sisena hora

Els professionals del lleure educatiu també estan en peu de guerra per la sisena hora lectiva a l'escola. El col·lectiu, que ha elaborat un manifest en aquest sentit, recorda que la seva tasca també és educativa i que l'han de desenvolupar en condicions molt precàries. Els signants de la protesta adverteixen que la sisena hora suma més desprestigi als professionals del lleure i que demostra una clara aposta per la quantitat per davant de la qualitat educativa.

Cada subscripció fa durar el projecte 6 hores més

(comprovat empíricament)

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a:

c/Juan Ramón Jiménez 22, 08902, l'Hospitalet de Llobregat.

També pots enviar les teves dades a:

<subscripcio@setmanaridirecta.info>,
o entrant a la web i omplir el formulari:
www.setmanaridirecta.info i
O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.



Butlleta de subscripció
setmanari de comunicació
directa
Em vull subscriure al setmanari de comunicació Directa:

Nom.....

Cognoms.....

Població.....

Codi Postal.....

Adreça.....

Correu electrònic.....

Telèfon.....

Signatura:

Ordinària ☐ 60 euros / Solidària ☐ 120 euros

Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any. La domiciliació bancària és una de les vies per fer-ho.

Presentacions

-29 de juny, 19.30h **Sant Andreu, Barcelona**
(Bar Patapalo, carrer Rubén Dario 25)
-29 de juny, 19.30h **Molins de Rei**
(Sala d'actes de Can Ametller, carrer Verdaguer 25)
-8 de juliol, 17h30 **Berga**
(Ateneu Llibertari en el marc del Rebrot, carrer Pinsània 7)
-14 de juliol, 19h30 **Mollet**
(Casal independentista "La Gallineta", Guimerà 38)

Si voleu organitzar una presentació del projecte al vostre barri o vila us podeu posar en contacte amb nosaltres a: internacional@setmanaridirecta.info o trucar al telèfon.

Corresponsalies

-**Baix Llobregat** <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
-**Barcelona** <redaccio@setmanaridirecta.info>
-**Berguedà** <bergueda@setmanaridirecta.info>
-**El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès)** <elcamp@setmanaridirecta.info>
-**Cerdanya** <cerdanya@setmanaridirecta.info>
-**Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa)** <girona@setmanaridirecta.info>
-**Maresme** <maresme@setmanaridirecta.info>
-**Menorca** <menorca@setmanaridirecta.info>
-**Osona** <osona@setmanaridirecta.info>
-**Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera)** <terresponent@setmanaridirecta.info>
-**Vallès Occidental** <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
-**Vallès Oriental** <granollers@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BALAGUER CSO Les Vies Noguera Ribagorçana, 2 BARCELONA Gàbia de Paper Marià Cubí, 26 Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99 La Torna Sant Pere Màrtir, 37 Infoespai Plaça del Sol, 19 Taifa Verdi, 12 Cat Guinardó Pl. Guinardó, 13 Kiosc Manu Nàpols-Roselló Ítaca Pallars, 230 Cus-Cus Rambla Poblenou, 77 Patapalo Rubén Dario, 25 Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15 Rocaguinarda Xiprer, 13 Pròleg Dagueria, 13 El Lokal Cera, 1 bis 1917 Pintor Fortuny, 30 Tartessos Canuda, 35 Quiosc Canuda La Rambla Quiosc Colom La Rambla	Quiosc Santa Mònica La Rambla Espai Obert Violant d'Hongria 77 Acció Cultural Socors, 7 La Ciutat Invisible Riego, 35 Terra d'Escudella Premià, 20 Teteria Malea Riego, 16 BELLATERRA UAB Quiosc de Ciències de la Comunicació Quiosc de Lletres BERGA Llibreria Quatre Cantons Pl. Ciutat, 12 CALDES DE MONTBUI Ginesta Pl. Moreu, 12 CORBERA DE LLOBREGAT Ateneu Corberenc Font Vella, 20 CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo Libertario Llinars, 44 ESPLUGUES DE LLOBREGAT Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22 GIRONA Llibreria 22 Hortes , 22	Les Voltes Plaça del Vi, 2 La Màquia Vern, 15 GRANOLLERS La Gralla Pl. dels Càbrits, 5 Anònims Miquel Ricomà, 57 El Racó Ecològic Roger de Flor, 85 IGUALADA Ateneu Llibertari El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122 LES FRANQUESES El Cabàs Ribes, 121 i a www.elcabas.com L'HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat LLEIDA Ateneu La Maranya Parc, 13 La Falcata La Panera, 2 MATARÓ Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26 Robafaves Nou, 9	REUS Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 Llibreria Gaudí Galera, 12 Galatea Llibres Jesús, 5-7 RIBES DEL GARRAF Can Gabaldà Plaça de la Font, 2 SABADELL CSO Barris del Nord Portel de la Floresta, 20 SANT CELONI Els 4 Gats Sant Josep, 64-66 SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9 SANT JOAN DESPÍ Recort Major 60 TARRAGONA CGT Tarragona Rambla Nova 97-99 2on pis VIC La Tralla Riera, 5 Ronda Ronda de Camprodon, 3 VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal Sant Julià, 20
--	--	---	---

Aquesta llista de punts de venda es va ampliant progressivament. Degut al retard en el repartiment de les subscripcions, que depèn de Correus, també podeu passar a buscar el setmanari en aquests llocs, sense cap mena de

recàrrec. Només ens heu de trucar o enviar un correu a subscripcio@setmanaridirecta.info. Per a proposar-nos un nou punt de venda us podeu adreçar a distribucio@setmanaridirecta.info o parlar amb nosaltres per telèfon i mirarem de fer-ho possible.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

Global // Lliure circulació

» Dissabte 24 de juny va concloure el Fòrum Social Mundial de les Migracions, on es va exigir que no se separin els drets humans dels moviments migratoris i que es respecti el dret de les persones a "viure on vulguin". Durant les jornades més de 2.000 persones, representants de 800 moviments socials de 84 països es van trobar a la localitat madrilenya de Rivas Vaciamadrid.

Argentina // Contra la impunitat

» El 26 de juny de 2002 la policia va preparar una emboscada al moviment piqueter de Buenos Aires per "escarmentar-lo" per la seva combativitat. Aquell dia Dario i Maxi van caure abatuts per foc real. Durant tota la setmana s'han fet actes d'homenatge, entre els que destaca la proposta de canviar el nom de l'estació de trens d'Avellaneda (municipi on passar els fets) pel de "Dario y Maxi".

Milà // PERMISSIVITAT CAP AL FEIXISME I REPRESSIÓ A L'ANTIFEIXISME

25 antifeixistes empresonats

» Marco Santopadre
/Roma/

Itàlia és una República antifeixista. Així ho diu la Constitució escrita després de la victòria contra el feixisme. Les lleis italianes prohibeixen la reconstitució, sota qualsevol forma, del Partit Feixista.

En les mateixes dates es recorda l'homicidi del jove antifeixista Dax a mans d'una banda nazi el 16 de març de 2003

Malgrat això, a la presó de San Vittore, a Milà, 25 joves antifeixistes porten tres mesos empresonats, acusats de destrosses, incendi i resistència a l'autoritat. Els fets es remunten a l'11 de març, quan les autoritats van autoritzar una marxa del partit neofeixista Flama Tricolor pel centre de Milà. El portaveu d'aquest partit, Romagnoli, nega l'extermi dels

jueus realitzat pel Tercer Reich i el seu programa polític inclou la deportació dels immigrants. Aquesta convocatòria es va entendre com una ofensa a una ciutat que és medalla d'or de la Resistència, i una provocació per als moviments d'esquerra que en les mateixes dates recorden l'homicidi del jove antifeixista Dax a mans d'una banda nazi el 16 de març de 2003. Llavors, els partits "constitucionals", Refundació Comunista i els sindicats oficials van convocar una protesta simbòlica, amb una concentració en una plaça molt lluny de la desfilada feixista. Per altra banda, alguns centres socials i col·lectius juvenils van fer una crida a una manifestació amb la intenció d'impeidir-la. Des d'aquests sectors consideren que "no es pot permetre aquesta provocació en una ciutat que sembla ser un laboratori de legitimació i penetració de les forces neofeixistes".

Quan la manifestació arribà a la plaça de Porta Venècia es trobà un dispositiu policial impressionant que protegia els feixistes que marxaven al crit de "Duce, Duce", amb creus gamades i lemes racistes. Les càrregues policials no es van fer esperar, i en resposta, uns 300 joves antifeixistes van alçar barricades i van cremar alguns cotxes; també s'atacà una seu del partit de dretes, Aliança Nacional, una empresa de treball temporal i un McDonald's. La policia tancà



Pancartes de suport als detinguts l'11 de maig a Milà

les vies de fuga i va detenir, fins i tot als portals de tot el centre de Milà, 45 joves. Des dels partits de centreesquerra no es va mostrar cap solidaritat. De fet, aquella mateixa nit, el secretari nacional del Partit Democràtic de l'Esquerra, Piero Fassino, va visitar una caserna per a expressar personalment el seu suport als policies ferits en els enfrontaments. Dies després, dirigents del centreesquerra van participar en una marxa convocada per una associació de

comerciants molt propera al partit racista Lliga Nord reivindicant "més llei i més ordre".

Conseqüències negatives

Tres mesos després, 25 joves queden detinguts a partir d'una teoria absurda. Els jutges consideren la responsabilitat dels fets com a col·lectiva. Així, ja no és important demostrar que cada imputat hagi participat a les destrosses sinó tant sols que era en aquella zona de la ciutat en aquelles

hores. Després d'una fase de reflexió sobre els fets, els moviments antifeixistes, els sindicats alternatius, els col·lectius antiracistes i de joves precaris han convocat una manifestació nacional que ha reunit a Milà, el 17 de juny, més de 5.000 persones. En les pròximes setmanes s'han organitzat altres iniciatives paral·lelament als judicis per demanar l'alliberament dels detinguts i proclamar que l'antifeixisme no es processa. ☺

FRANÇA // CAMPANYA PER LA LLIBERTAT DELS PRESOS D'ACTION DIRECTE

Nathalie Méginon empresonada per no voler renunciar a les seves idees

» Redacció Directa
/Barcelona/

El Comitè de Suport a Presos i Refugiades Polítiques (59-62) de la ciutat de Rebreuve-Ranchicourt, al departament de Pas-de-Calais, ha iniciat una sèrie de convocatòries de solidaritat amb els presos i preses polítiques de la presó de Bapaume. El Comitè, creat a l'abril d'aquest any, va néixer amb l'objectiu de treballar, en primer lloc, per l'alliberament dels quatre presoners polítics al mateix departament. Aquests persones són Nathalie Méginon, d'Action Directe, Isabel Llaquet Baldellou, del PCE(r), i els bascos Agurtzane Delgado Iriodo i Juli Moreno Macuso. També pretenen donar suport a les demandes d'asil polí-

Hi ha una convocatòria mensual de trobada davant les portes de la presó de Bapaume

tic i aconseguir l'apropament dels presos a les seves localitats. Han llençat una convocatòria mensual de trobada davant les portes de la presó de Bapaume, tot i que no és la primera vegada que se celebra un acte d'aquestes

característiques. El 24 de juny va tenir lloc la primera concentració, en la que van participar una desena de persones que van poder arribar fins a les portes de la presó i que van ser rebudes amb molta afectivitat per part dels familiars dels presos, així com per un company que acabava de mantenir visita amb Nathalie Méginon. Abans de marxar, van pujar fins un turó veí per desplegar una pancarta de solidaritat que era visible des de la presó.

La intenció és mantenir la convocatòria el quart dissabte de cada mes, al mateix lloc i a la mateixa hora; la propera cita serà el 22 de juliol.

Action Directe

Ja fa gairebé 20 anys que els quatre membres d'Action Directe són

a la presó; Joëlle Aubron, la cinquena membre del grup, va morir l'1 de març de 2006, un any després de ser posada en llibertat a causa del seu estat terminal. Georges Cipriani és a Ensisheim, Nathalie Méginon a Bapaume, Jean-Marc Rouillan a Fresnes i Régis Schleicher (que va protagonitzar un intent de fugida el març de 2003 i pel qual va ser condemnat a 10 anys més) és a Clairveaux. Jutjats i condemnats a cadena perpètua per tribunals d'excepció per la mort del director general de Renault i d'un alt funcionari del ministeri de Defensa l'any 1986, haurien de ser posats en llibertat segons la legislació penitenciària francesa actual, que després de 18 anys a la presó permet que la condemna deixi de ser perpètua per passar a ser "ordinària",

amb la possibilitat d'aconseguir la commutació de la pena. L'Estat francès, però, reclama als quatre militants una declaració de constrictió, que cap d'ells està disposat a firmar.

Les condicions dins de la presó cada cop són més dures, Nathalie està malalta però no permeten la seva excarceració per aquest motiu, mentre que les restriccions augmenten: no li permeten l'entrada de determinats llibres i revistes polítiques, el seu correu és intervingut i rebutjat i continua patint sancions desproporcionades per part de les funcionàries.

La situació de la resta de membres del grup no és millor ja que tots han denunciat tractes vexatoris i abús de poder per part dels carcellers. ☺

PAÍS BASC // EL DIFÍCIL CAMÍ DE LA PAU

Mines repressives en el procés

✉ Teresa Toda
/País Basc/

Quan falten molt pocs dies perquè Rodríguez Zapatero es dirigís al Congrés espanyol per anunciar oficialment les converses del seu Govern amb ETA, una sèrie de fets s'encadenaven per dibuixar el mapa de les dificultats del procés, originades bàsicament del costat espanyol i francès. Un dels elements més reveladors va ser el comunicat d'ETA del dia 21, assenyalant que l'Executiu espanyol ha d'assumir compromisos (i complir-los), i al·ludint específicament al manteniment en actiu de tot l'aparell repressor de l'Estat. És lògic pensar que l'alto el foc no va caure del cel, sinó que va ser el resultat d'una, possiblement molt llarga, sèrie de contactes previs entre el Govern de Zapatero i l'organització armada que van donar els seus fruits.

L'alto el foc es va materialitzar i es manté en tots els seus termes, però el cas és que, a part de les paraules, per part del Govern espanyol no s'ha produït cap altre gest ni acció visible per apuntalar el procés al carril relatiu a les converses amb ETA (tampoc en el de



la taula de partits). Hi ha hagut detencions, tant a Euskal Herria com a l'Estat francès, no han millorat les garanties judicials, es van restablir els controls policials massius a Irun davant d'una manifestació per l'apropament de preses i presos polítics bascos, a Batasuna se li posen cada vegada més traves per exercir la seva tasca política... I, encara que aquest no sigui estrictament un tema de la taula, no hi ha hagut ni el més mínim canvi en la política penitenciària.

Sobre moltes d'aquestes actuacions pesa un nom concret: Fernando Grande Marlaska. Dóna la impressió que abans de cedir la plaça de nou a Baltasar Garzón vol deixar el procés sem-

Actua Marlaska independentment i/o impulsat pel PP i, per tant crea problemes al Govern? O, al contrari, compta amb cert vist-i-plau d'aquest?

brat de mines judicials, d'aquestes que poden desactivar i reactivar en funció de les necessitats polítiques del Govern espanyol de torn. I allà hi ha la incògnita clau: actua el jutge independentment i/o impulsat pel PP i, per tant, les seves decisions creen problemes al Govern? O, al contrari, compta amb cert vist-i-plau, governamental? Certament, el fiscal, que té dependència jeràrquica, s'oposa a certes decisions respecte a Batasuna (no en altres casos), però això no és més que un gest. El Govern, i el PSOE, poden fer alguna cosa més; de no ser que els interessi, en el fons, el manteniment d'aquesta permanent advertència a l'es-

querra abertzale, com a forma de pressionar cap a una lectura diferent del full de ruta.

El PP té en el poder judicial el seu últim bastió de poder a l'entramat estatal, i l'esgotarà fins al final. El PSOE haurà de fer-li front. Però existeix també una altra hipòtesi encara més complicada, i és que el Govern no controli encara plenament tots els aparells de l'Estat i que, per tant, les forces de seguretat i certs jutges puguin actuar amb ànim sabotejador. El Govern ja ha canviat algunes peces -el director de la Guàrdia Civil, el fiscal cap de l'Audiència Nacional- però sembla que no és suficient.

No es pot obviar que si el procés obert a Euskal Herria arriba a bon port suposarà un canvi tan gran sobre la situació dels últims anys, que incidirà directament sobre els interessos, teixits a la calor de la "lluïta antiterrorista", dels sectors institucionals, polítics, financers, econòmics i fins i tot religiosos més dretans i espanyolistes. Conscient d'això, aquest entramat pot amenaçar el desenvolupament d'un procés que, fora d'això, l'esquerra abertzale segueix entossudida a impulsar malgrat tants esculls. ☺

IRAQ // EL SETGE INFORMATIU A RAMADI FA PREVEURE UN ASSALT MILITAR A LA CIUTAT

Ramadi: una nova Fal·luja?

✉ Dahr Jamail
/Iraq/

De manera similar a Fal·luja, milers d'espantats habitants de Ramadi estan abandonant la ciutat i tornen de nou per no poder entrar a Bagdad. Sense tendes de campanya, aliments, ni ajuda de cap tipus que els proporcionï l'exèrcit -la qual cosa constitueix un crim de guerra- són abandonats sense res més

A cada atac estatunidenc contra una ciutat, el bloqueig informatiu es fa més fosc, Ramadi és el més tenebrós de tots

que el que porten a sobre i sense tenir on anar. Aquests refugiats se sumen ara a la terrible xifra de més de cent mil famílies desplaçades en l'interior de l'Iraq, la majoria de les quals ho són com a resultat de les operacions militars massives nord-americanes que tenen tendència a convertir en inhabitable ciutats senceres.

Sempre s'ha considerat que era qüestió de temps el que l'exèrcit nord-americà es decidís a destruir Ramadi, capital de la província d'al-Anbar. No és lluny de Fal·luja, és molt similar, tant en la seva composició tribal com en el seu rebuig de la idea de ser ocupada.

► Preparant l'escenari

Ara mateix es repeteix el procediment de l'operatiu aplicat en un grau o en un altre a Hadiza, al-Qaim, Samarra, en parts de Bagdad, a Balad, a Nayaf i dues vegades a Fal·luja. La ciutat queda sota setge durant setmanes si no mesos, l'aigua i l'electricitat es tallen, l'ajuda mèdica es bloqueja, s'imposen tocs de queda, la llibertat de moviment disminueix i es llancen bombardeigs aeris: és llavors quan comença l'atac real.

Els avions de combat colpegen el cel a mesura que augmenten els bombardeigs; els altaveus alerten els civils dins de la ciutat sobre un "ferotge atac imminent" (fins i tot encara que ja hagi començat) i milers de famílies continuen atrapades a les seves llars. De nou, molts dels quals es queden a la ciutat no poden fer davant la fugida perquè són pobres, o no tenen mitjà de transport, o perquè sent l'únic que els queda, volen salvarguardar les seves cases.

El sheij Fasal Guod, exgovernador d'al-Anbar, ha declarat que: "[...] la situació és catastròfica. No hi ha serveis, ni electricitat, ni aigua. [...] Ara sabem amb seguretat que els comandaments nord-americanes i iraquians han decidit llançar una àmplia ofensiva a partir de qualsevol moment, però haurien d'haver consultat-nos".

Així doncs, s'ha muntat l'escenari i els iraquians es preparen per resistir tots sols a un altre sorprenent recompte de víctimes civils a Ramadi. Això al mig de la recent informació procedent del Departament de Defensa segons la qual l'exèrcit d'EUA ha pagat més de 19 milions de dòlars en compensació

a famílies iraquianes els membres de les quals han estat assassinats per les tropes nord-americanes. La mitjana pagada és de 2.500 dòlars per cadàver i prop de la meitat dels 19 milions s'ha fet efectiva a la província d'al-Anbar.

► Bloqueig informatiu

Que els 1.500 efectius militars nord-americanes traslladats recentment a l'Iraq, concretament a Ramadi, hagin passat desapercibuts per a la majoria dels mitjans de comunicació, si no per a tots, no és una sorpresa per als habitants de Ramadi, ja que els enfrontaments als carrers entre les tropes ocupants i la resistència han estat atroços durant mesos.

El bloqueig informatiu a Ramadi rivalitza ja, si no el supera, amb aquell de les draconianes mesures emprades pels militars durant el setge de Fal·luja el novembre de 2004. De fet, l'exèrcit nord-americà ha continuat poc disposat a permetre que periodistes viatgin amb ells a Ramadi. Amb cada un dels atacs estatunidencs contra una ciutat iraquiana, el bloqueig informatiu es fa més fosc; amb Ramadi es

tracta del més tenebrós de tots.

Les notícies de fonts situades dins de Ramadi des de fa setmanes són que soldats nord-americanes han ocupat habitatges de la gent a fi d'utilitzar els seus terrats com a plataformes per als seus francotiradors. Disparen contra persones innocents a diari i la gent està confusa: arriscar-se a sortir sense tenir on anar o arriscar-se a quedar-se a les seves cases i ser possiblement assassinats?

Hasan Zaidan Kahaibi, membre del Consell de Representants del Parlament iraquí, ha declarat que "[...] si les coses continuen [així], tindrem una crisi humanitària. La gent resulta morta o ferida i la resta simplement emigra sense cap meta". Kahaibi bé podria estar descrivint bona part del que ocorre en la resta de l'Iraq, on la majoria de la gent lluita per sobreviure sota el pes d'una ocupació creixent i brutal, sota els esquadrans de la mort recolzats per EUA, les milícies sectàries, la desbordant desocupació i la devastació de les infraestructures. ☺

Més informació a:
www.iraqsolidaridad.org

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs ...

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@ibernet.com

SMS TRÈVOL
SERVEIS MERCAT SOCIAL

Distribució i Venda de productes de Mercat Social
(Comerç just, agricultura ecològica, cooperatives...)
Telèfon: 934 988 070 Correu: sms@trevol.com

A FURULAR

Contractació oberta 2006

EL KAPEL (color humano)
Los Guachis
Juantón el Equilibrista
El Pollito de California
Batumbatà
BarKino
Maguilaz

afurular@autonomiadespectacle.com
Tel 93.443.01.90 Fax 93.329.71.52

Catalunya

Ja no ens alimentem
moltes
que volem el pa
sencer

Núm. 76 Juny '06
La publicació de la CGT de Catalunya
www.cgtcatalunya.org

Observatori dels mitjans



Periodista enxampat

'El Periódico' i Tribuna Barcelona

El *Periódico de Catalunya* té un conveni de col·laboració amb el fòrum de debat "Tribuna Barcelona", que setmanalment se celebra en algun hotel prestigiós de la ciutat. Com resa la web de Tribuna, "*El Periódico* dóna suport decididament (...)". En aquest sentit, el diari no va ser del tot honest amb els seus lectors quan dilluns 26 de juny publicava una notícia —a tota pàgina— que feia referència a l'incí del cicle "Euskadi, hacia su normalización política", organitzat precisament per Tribuna Barcelona. L'article feia èmfasi en el fet que el dirigent de Batasuna Arnaldo Otegui no podrà participar en una de les conferències perquè li ho ha prohibit el jutge de l'Audiència Nacional Fernando Grande-Marlaska. No obstant, el titular de la notícia descartava que Otegui fos l'objecte de la mateixa: "El socialista Patxi López obre el cicle basc de Tribuna Barcelona". En tot cas, es tracta d'una notícia que molt probablement no s'hauria publicat si no existís aquesta bona relació entre les dues entitats. De xerrades sobre el conflicte basc a Barcelona se'n han fet, se'n fan i se'n seguiran fent moltes. Per això, la que anuncia —o publicita— *El Periódico* no té una rellevància específica més enllà de la situació legal anòmala en que es troben els dirigents de Batasuna, cosa que ja se sabia. En canvi, sí que serveix per a fer un bon servei de promoció als seus socis de Tribuna Barcelona.

"Els temors" de la premsa burgesa

Altres cop, *El Periódico* és protagonista aquesta setmana. En un article relacionat amb la detenció de 59 persones per l'ocupació simbòlica del Centre d'Internament d'Estrangers que ha d'entrar en funcionament en un plaç curt de temps, el periodista va incloure un destacat sota el títol de: La inquietud: temor als violents. En aquest destacat, s'explica que "la presència de joves antisistema de nacionalitat italiana ha despertat les alarmes de la policia". Associar aquest "temor" policial, que per altra banda és més que discutible, a una mobilització popular en la qual van participar més de 100 persones i que en cap cas va ser una acció violenta és una pràctica habitual a l'hora de criminalitzar els moviments socials d'aquest país. I no per això deixa de ser manipuladora. Els mitjans tenen certa facilitat per destacar de manera esbiaixada la violència —a vegades inexistent com en aquest cas— com a element desacreditador de qualsevol activitat crítica amb el sistema. Fins i tot *El Periódico*, un diari que es diu "desquerres", ha caigut en l'error de no contrastar la informació que li ha ofert la seva font, la policia, i a més l'ha col·locat de manera que distorsiona la realitat dels fets ocorreguts i dona peu a una interpretació negativa de l'acció.



la inquietud
TEMOR ALS
VIOLENTS

© La presència de joves antisistema de nacionalitat italiana ha despertat les alarmes de la policia. Des de fa uns quants anys, la presència d'activistes llibertaris italians i francesos ha estat notòria entre els grups més violents vinculats a entorns anarquistes o okupes. De manera especial després de la detenció, el maig del 2005, d'un anarquista italià a Barcelona i de cinc més a Itàlia acusats d'un atemptat a Viterbo (el centre d'aquest país). Aquesta operació policial va desencadenar com a resposta una manifestació violenta a Gràcia el juny del 2005 i la col·locació d'artefactes contra interessos italians el juliol.

a vençuda, ahr.

'El Mundo': "25 connexions entre ETA i els islamistes"

Així és com el diari *El Mundo* titulava un article recent al voltant de la seva investigació particular sobre la relació d'ETA amb els atemptats de l'11-M. Si bé fa mesos que tant la Comissió d'Investigació com el jutge van concloure que l'autoria dels atemptats no es podia atribuir a ningú més que al "terrorisme islamista", *El Mundo* segueix aplicant la retòrica fàcil d'una suposada investigació rigorosa. A l'encapçalament de la mateixa pàgina, per exemple, hi van col·locar l'epígraf "*Las pistas*", per donar un aire de vigència a la seva investigació. L'article és una col·lecció d'aquestes 25 connexions entre ETA i el terrorisme islamista que predica el titular, ni més ni menys. Valguin uns quants exemples per comprovar la manca de rigorositat del diari a l'hora de donar validesa a les informacions, així com la paranoia particular del seu director, Pedro J. Ramírez, al voltant de l'afer de l'11M:

»Connexió número 2: "*Cuando Rafà Zuhier y Antonio Toro estaban en la cárcel de Villabona (Astúrias) en 2001 coincidieron con dirigentes de Jarrai*". Irrefutable...

»Connexió número 5: "*Según un agente del CNI, Josu Ternera lanzó una amenaza el 14 de febrero de 2004 en Frankfurt: 'Se van a enterar los españoles de lo que somos capaces de hacer'*". Definitiva.

»Connexió número 15: "*Ettarras presos en la cárcel de Soto del Real (Madrid) vitorearon a Abu Dahdah mientras era trasladado a una celda de aislamiento*". Incontestable...

»Connexió número 25: "*La Guardia Civil encontró unas notas manuscritas al comando Txirrita en las que se explica como utilizar los móviles como temporizadores*". Definitiva...

En resum, una llista de "connexions" insòlites que no demostren res més que la voluntat de fer creure una tesi irreal i desfasada a base de repetir-ho fins a la sacietat. Per si fos poc, el mateix dia i a la pàgina anterior, *El Mundo* feia d'un altre detall insignificant una gran notícia —que a més era el tema central de la portada del diari del mateix dia—. La gran descoberta del diari era que el darrer comando d'ETA detingut a Madrid havia fet proves amb mòbils preparats com els de l'11-M, per a utilitzar-los de temporitzadors. En la lògica dels editors d'*El Mundo*, i potser també en la d'algun dels seus lectors, això seria una altra prova "definitiva" de l'autoria d'ETA. La racionalitat i l'experiència, en canvi, apunten que això és un nou capítol del col·leccionable de mentides seriades i servides amb comptagotes, que és el diari *El Mundo*.



L'altra informació

'L'ACCENT'

El periòdic popular dels països catalans

L'Accent és una publicació quinzenal d'àmbit nacional que va néixer amb la intenció d'informar de les lluites d'arreu de les comarques catalanes. Des del més de maig, amb la publicació del seu número 55, *L'Accent* va augmentar el seu número de pàgines fins a les 12 actuals, alhora que va optar per fer una maquetació i disseny nous, que aporten una imatge més rigorosa al projecte. En aquesta publicació no tan sols hi apareixen temes d'àmbit polític —per bé que són majoria— sinó també socials i culturals.



Freqüències de ràdios lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Ràdio Klara 104.4FM (València)



Espais emergents

El Centre Social La Gàbia, un referent de l'okupació a la ciutat de Lleida

Directa Terres de Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

El Centre Social Okupat La Gàbia és una casa okupada a Lleida que complirà aquest juliol amb dos anys de lluita en contra de l'especulació i de denúncia de la situació de l'habitatge a la ciutat. El CSO La Gàbia és a la sortida de Lleida per Pardiniyes, al Camí de Llivia, limita entre l'horta i la ciutat i consta d'una casa àmplia i amb terreny als seus voltants.

L'espai es va okupar després de quatre desallotjaments consecutius en menys d'un any

El lloc es va okupar després d'uns intensos mesos d'okupacions i desallotjaments a la ciutat de Lleida entre setembre de 2003 i juliol de 2004, entre els quals es pot comptar el del CSO El Kasc, un habitatge i centre social, situat al centre històric de Lleida, i el del CSA Kan Parra, darrera de la Facultat d'Agrònoms, a la sortida de la ciutat, amb una zona habitada i una nau on s'hi realitzaven concerts i tota mena d'activitats.

Aquests desallotjaments es van dur a terme sense cap procediment ni judicial ni administratiu i sense un avís previ als seus okupants. Davant d'això i amb la impunitat amb la que actuaven els i les particulars propietàries dels immobles sota l'emparedament de la Pa-



El CSO La Gàbia limita entre l'horta i la ciutat

ria, Ajuntament de Lleida, i dels organismes judicials, es va decidir buscar un espai com el que ara és el CSO La Gàbia.

L'okupació pacífica de la casa es va realitzar un cop es va comprovar que la finca era en desús i en un estat d'abandonament absolut des de feia més de cinc anys, i de saber que no es veuria afectat per cap Pla Urbanístic Municipal fins, com a mínim, el 2015.

La necessitat d'espais no institucionalitzats on desenvolupar l'esperit crític i formar-se social i culturalment va ser el motiu principal que va dur a un grup de gent a okupar La Gàbia. Al mateix temps però, també es volia satisfer i reivindicar el dret, reconegut constitucionalment, que té tothom a un habitatge digne. El juliol de 2004 un grup de persones es van enfrontar a l'abandonament al qual l'Empresa Municipal d'Ur-

L'esforç col·lectiu va transformar un espai abandonat en un habitatge i centre social

banisme (EMU) havia condemnat la casa, adaptant-la rehabilitant-la per aconseguir transformar-la en el que és actualment: un habitatge i un centre social obert a tothom. Des d'aleshores s'ha convertit una casa deshabitada en una casa nova, oberta a la cultura i a la formació intel·lectual. Donant-li uti-

litat social a un immoble que anteriorment no en tenia.

Actualment, el CSO La Gàbia compta amb una sèrie d'espais permanents com ara un local d'assaig, un taller de pintura i fusteria, un de serigrafia, una zona de bar i una botiga de roba gratuïta. A part, també hi ha un hort i un galliner comunitaris i ecològics. A La Gàbia s'hi fan activitats molt diverses: des de tallers setmanals de txalaparta i de malabars, fins a tertúlies sobre diversos temes d'actualitat, a més de concerts.

L'ajuntament va interposar una denúncia penal per usurpació la qual és a punt de finalitzar la instrucció, de manera que ja queda poc per al judici. Arran de la denúncia, les activitats realitzades al centre social, enlloc de ser cada vegada menys, han anat en augment. A part, s'han realitzat diversos actes per denunciar la situació

de perill en la que es troba la casa com l'okupació del bus turístic de la ciutat, el lliurament a l'EMU d'un dossier de signatures i adhesions, concentracions i una manifestació el 5 de novembre de 2005, entre altres accions.

De fet, a causa de la manifestació del novembre del 2005, tres persones van resultar detingudes i set més van quedar imputades, en un procés judicial sense prèvia identificació. Aquestes deu persones ara són a l'espera del tancament de la instrucció i amb una possible imputació per danys, que ascendeixen actualment a més de 4.000 euros, desordres públics i atemptat a l'autoritat.

Tot i la denúncia penal de l'ajuntament, La Gàbia no atura el seu ritme d'activitats

Tot i la dura criminalització que s'està realitzant en contra d'aquest espai i de les persones que hi viuen, que hi treballen o que el recolzen, La Gàbia no s'atura. El CSO La Gàbia segueix essent el referent de l'okupació a la ciutat de Lleida a causa de les activitats que s'hi fan i gràcies al suport que rep per part dels col·lectius i organitzacions de la ciutat.

CSO La Gàbia
Camí de Llivia, Pardiniyes Altes
Lleida
www.moviments.net/lagabia
okupeslleida@moviments.net

Un altre punt de vista de la guerra de l'Iraq a través d'internet

Enric Borràs Abelló
/espais@setmanaridirecta.info/

La versió del govern nord-americà sobre la guerra de l'Iraq ha coincidit gairebé sempre amb la dels mitjans de comunicació que han disposat de més recursos per seguir-la sobre el terreny. La possibilitat d'oferir informació alternativa i contrastada per part dels mitjans de comunicació convencionals és ben petita i tot sovint s'han vist obligats —o han escollit— fiar-se gairebé exclusivament de periodistes incrustats a l'exèrcit ocupant, que només veien el que els soldats els per-

metien. Tot i així, durant la segona guerra de l'Iraq, que encara no s'ha acabat, internet permet que surtin a la llum visions divergents i crítiques raonades a la versió oficial. Dos dels exemples més clars són els blocs de Salam Pax [justzipit.blogspot.com] i de Riverbend [riverbendblog.blogspot.com]. El primer, un arquitecte iraquí de poc més de trenta anys que vivia a Bagdad però s'havia criat a l'estranger, va aconseguir revolucionar la xarxa amb la seva visió realista, desacomplexada i allunyada de qualsevol bàndol sobre la guerra de l'Iraq. Riverbend, per la seva

banda, que també viu a la capital de l'Iraq, tenia 26 anys quan va començar el bloc i s'acabava de quedar sense feina a causa de la guerra. Ara continua explicant com afecta la guerra a la capital de l'Iraq, a la seva família i coneguts i a ella com a dona. Tots dos iraquians han arribat a convertir part dels seus textos en llibres que s'han venut arreu del món; el de Salam Pax fins i tot s'ha traduït al català. Però a part dels blocs, la xarxa ofereix altres recursos per obtenir informació sobre l'Iraq. Potser un dels més colpidors és IraqBodyCount.org, una web que ofereix un recom-

pte de les baixes civils causades per l'ocupació dels EUA i els seus aliats, cadàvers que cap govern compta, i que ara xifra amb un mínim de 38.475 i un màxim de 42.889. No tan crues però també significatives són les dades de CostOfWar.com, que publica el pressupost dedicat pels EUA a la guerra de l'Iraq cada segon que passa i que permet veure fins a on es podria arribar si es dediquessin aquests diners a l'educació dels infants nord-americans, la construcció d'habitatge públic, o la lluita contra la fam al món.

Espais a la xarxa

"We don't do body counts"
General Tommy Franks, US Central Command

IRAQ BODY COUNT

Civilians reported killed by military intervention in Iraq	
Min	Max
38475	42889

[View Database...](#)

NEW: [ulation is substitute: fence of Iraq Body Count](#) [Details...]

NEWS RELEASE: [Iraq death toll in third year is highest yet](#) [Details...]

UPDATED: [Named and identified victims of the Iraq war](#) [New easy-print version [more...]]

No more counts [External link]

Què es cou

15 anys de lluita contra el Pla Caufec a Esplugues de Llobregat

Directa Baix Llobregat

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

El juny de 1991, l'Ajuntament d'Esplugues de Llobregat inicià els tràmits per a executar un projecte urbanístic que ocuparia el mateix que 40 camps de futbol i té com a suposat objectiu el soterrament d'unes línies d'alta tensió que abasteixen al 70% de la ciutat de Barcelona i la comarca del Baix Llobregat.

La vida de moltes persones canvia el dia que saben de la existència del mur de ciment que el govern local (PSC-PSOE) pretén imposar per majoria absoluta. Des de llavors dediquen moltes hores i esforços a protegir el benefici col·lectiu front al negoci privat. Poc a poc, les associacions veïnals d'Esplugues coneixen l'abast de l'anomenat Pla Caufec (rep el nom de la societat que promou el Pla, una aliança entre la francesa Cauval i Fecsa) i les irregularitats que l'envolten.

Les associacions veïnals volen un projecte raonable, però topen amb la inflexibilitat de l'Ajuntament

El govern local aprova la cimentació de part de la falda de Sant Pere Màrtir a la serra de Collserola. Així, totes les associacions veïnals d'Esplugues (excepte dues, afins al govern local) plantegen que el projecte ha de resoldre els problemes d'impacte ambiental, edificatoris, viaris, d'habitatge social i d'equipaments públics que acompanya. Les entitats veïnals no s'oposen al soterrament de línies elèctriques ni a una edificabilitat raonable, però topen amb la postura inflexible de la gerència municipal.

L'any 1993, la Direcció General d'Urbanisme de la Generalitat assenyala diverses irregularitats jurídiques que conté el pla Caufec: des del desproporcionat increment de l'edificabilitat (multiplica per vuit els metres de sostre permesos des de l'any 1976) a l'entrada dins els límits del Parc Natural de Collserola. També sosté que l'Ajuntament d'Esplugues no és competent per a aprovar aquest projecte. Les associacions veïnals afirmen que el consistori busca la manera de

salvar aquests obstacles i, entre altres, "incorpora il·legalment una quarta part dels terrenys de tot el projecte per tal de complir els mínims legals de zona verda exigida".

Transcorren anys de reformulació del projecte entre administracions, tribunals, comissions, canvis de propietat, fins a una segona versió del projecte encapçalat per la família Sanahuja (culpable de l'aluminosi del Turó de la Peira). Aquest nou Pla Caufec planeja 600 habitatges d'alt nivell i de luxe, dos gratacels de 105 metres d'alçada amb el seu parc empresarial, un hotel de quatre estrelles i el centre comercial més gran de la vessant nord de Barcelona. Per poder maquillar el projecte, instal·len dos equipaments de gestió privada i 120 pisos declarats "de protecció" per l'Ajuntament.

L'oposició popular

La gent que s'oposa al Pla Caufec és gent treballadora (mecànics, professors, fusters, jardiniers, administratius, estudiants, aturats, jubilats...) enfrontada a la maquinària institucional que rebutja tots els intents de participar en la definició del projecte. Creen la Coordinadora d'Associacions Veïnals contra el Pla Caufec i aprenen a escriure instàncies i al·legacions, fer cartells, pancartes, fulls informatius i samarretes... i inicien tres processos judicials.

Quan s'apropa l'inici d'obres,

aquestes persones busquen complicitats al poble i contacten amb col·lectius que denuncien l'especulació i gent implicada en altres lluites populars. Fan una crida a frenar la destrucció irreversible d'aquest gran espai natural i es constitueix la Plataforma Popular contra el Pla Caufec.

La Plataforma afirma que prepara accions per frenar les obres d'un projecte il·legal

La presentació en públic de la Plataforma acaba amb dues persones detingudes pels Mossos d'Esquadra i això n'accelera l'activitat: edició de tres revistes informatives, esmorzars, concentracions, talls d'autopistes i vials, pintada de murals, acampades, berenars, aparicions a mitjans d'informació, encadenaments a l'Ajuntament i a la seu de Sacresa -projecte immobiliari de la família Sanahuja-, rodes de premsa, penjada de pancartes, manifestació activa, acom-

panyament d'autoritats a actes institucionals, xerrades, concerts...

Qui ha parlat amb tots els consellers de Política Territorial que s'han succeït, ara s'encadena al Saló de Plens consistorial. La Plataforma afirma que això és fruit de 15 anys de no escoltar les crítiques i de silenciar les protestes. Si l'Ajuntament hagués escoltat a aquestes persones, avui el Pla Caufec seria una realitat només reduint una tercera part del ciment. Però els enganys han activat la desobediència que ara és promoguda a les diferents accions. Les persones que fa 10 anys feien al·legacions, ara editen revistes, es comuniquen per internet, creen programes radiofònics, es coordinen amb tot tipus de col·lectius i saben com enfrontar-se a la policia i a processos repressius.

La lluita contra el Pla Caufec s'ha transmès de generació en generació. Així, no és estrany veure àvies i fills a les diferents accions i actes. Però els membres

de la Plataforma són optimistes i voldrien desaparèixer com a col·lectiu el dia que aquest projecte respongui a la voluntat de la població. Avui la Plataforma ha esdevingut una xarxa d'afinitat que dona suport a altres lluites i demandes populars.

La família Sanahuja vol començar les obres aquest estiu. La Plataforma prepara les accions per aturar les màquines i afirma que el Pla Caufec és il·legal i que un dels tres processos judicials pendents de resolució (dos contenciosos-administratius i un recurs al Tribunal Suprem a Madrid) ha d'anul·lar el projecte. Mentrestant, es veuen en l'obligació d'aturar el projecte i busquen la coordinació amb altres col·lectius d'altres pobles, com les entitats en defensa de Collserola, associacions del Baix Llobregat en defensa del territori i per frenar megaprojectes urbanístics i amb altres col·lectius contra l'especulació. ☎



El 10 d'abril, una retroexcavadora entra al sector nord del Pla Caufec per obrir camins pels treballs topogràfics

Plataforma No al Pla Caufec

Per contactar:

Plataforma popular contra el Pla Caufec
www.noalplacaufec.net
paremoselcaufec@rusc.net

tel.: 685 269 787

Llibertat d'expressió per a tothom

Directa El Camp
/elcamp@setmanaridirecta.info/

Sota aquest nom ha nascut una campanya popular que qüestiona la política que l'Ajuntament de Reus està seguint respecte a les festes que aquesta institució coorganitza, i alerta de l'increment de les pressions de determinats sectors de la ciutat i mitjans de comunicació estan exercint per suprimir activitats de la programació que organitzen tant el consistori com les entitats que treballen en l'organització de les festes.

Arrel d'una acusació d'apologia al terrorisme del Diari de Tarragona a Soziedad Alkoholika, l'Ajuntament no contractarà al grup

Si bé la primera polèmica va sorgir en l'edició de 2005 del Carnaval de la ciutat per un cartell on es feia una sàtira de la societat reusenca i on apareixia el mantell de la patrona de la ciutat al costat d'un preservatiu, que posteriorment va ser censurat per pressions de sectors catòlics. En l'edició d'enguany de la Festa Major, que es realitza aquesta setmana a la capital del Baix Camp, han resorgit aquestes polèmiques



Barraques de la Festa Major a Reus

Xavi Milian

arran d'una crònica del Diari de Tarragona on s'acusava d'apologia del terrorisme al grup de música basc Soziedad Alkoholika i invitaven als patrocinadors de Barraques, espai on actuaran el 24 de juny, que retessin la seva aportació de recursos i publicitat. I al cap d'uns dies, amb l'anunci del president d'una de les principals confraries religioses de la ciutat d'una campanya de recollida de firmes per forçar a l'Ajuntament que rescindís el seu contracte amb el "bufó" Leo Bassi. Tanmateix, respecte a l'última polèmica, l'alcalde Lluís Miquel Pérez ha fet pública una carta al diari on deia que s'havia de respectar la llibertat d'expressió.

Respostes de l'Ajuntament
Una de les principals crítiques que es poden trobar en el manifest

que s'ha publicat com a tret d'inici a aquesta campanya és precisament que "Si bé, en el primer cas [S.A.], l'alcalde s'ha desdit del seu compromís de contractar aquest grup musical, el primer cop en un consistori català, seguint l'argument que no es volen polititzar les festes, en el segon cas [Leo Bassi] s'han defensat argumentant que no podien interferir en un procediment que es pogués interpretar com una limitació a la legítima llibertat d'expressió. I és que, finalment l'Ajuntament no ha volgut contractar el grup de música de Vitòria i la Coordinadora de Barraques de Reus ha hagut de fer-ho en el seu nom, perquè aquests poguessin actuar, mentre que, la contractació de Leo Bassi s'ha mantingut, fet pel qual la campanya també argumenta que aquest fet es deu que si bé en el

primer cas la proposta del grup l'havia fet la Coordinadora, que agrupa "21 entitats locals heterogènies" en el segon ho havia fet directament l'IMAC, institució que actua en matèria de cultura i joventut.

La campanya reivindica
La campanya iniciada de forma anònima, s'ha vehiculat a través de poble viu.org, un portal de moviments socials de la vegueria del Camp i ha tingut un gran ressò a la premsa local i comarcal, fet pel qual el ritme d'adhesions va creixent a mesura que passen els dies. A més, el fet que aquesta

campanya s'iniciï en l'inici dels actes de la Festa Major ha fet que els promotors d'aquesta campanya estiguin preparant diverses accions reivindicatives al llarg d'aquesta setmana en demanda que l'Ajuntament rectifiqui en la seva política, mantingui una coherència i rectifiqui públicament. Aquesta última demanda es deu a que el Sr. Pérez Segura, fins al moment, no ha volgut rebre els representats de la Coordinadora de Barraques segons van explicar els seus portaveus en una roda de premsa realitzada uns dies després per la mateixa Coordinadora en motiu de la presentació de la programació d'aquesta edició, ni tampoc ha fet cap mena de declaració pública al respecte del llançament d'aquesta campanya.

Per presionar a l'Ajuntament es demana a les persones que a títol individual o a les entitats a títol col·lectiu que es vulguin adherir a la campanya, a través de poble viu.org i les recollides de signatures que es realitzaran puntualment durant les festes, que també facin arribar un missatge de correu electrònic al consistori expressant la seva opinió. Aquesta decisió es deu segons els promotors a que "l'alcalde va rescindir el compromís de contractar S.A. amb l'excusa que havia rebut una desena de correus electrònics de militants d'extrema-dreta demanant la suspensió del concert, fet que va funcionar en altres ciutats de l'Estat però que per primer cop ha funcionat en una ciutat del Principat. Doncs naltros pretenem que en siguin centenars".

Informació de la campanya:

www.poble viu.org

III Acampada d'Acció Social de CGT Catalunya

Gemma Garcia
/campanyes@setmanaridirecta.info/

El primer cap de setmana de juliol se celebrarà la III Acampada d'Acció Social del sindicat CGT Catalunya a Montcortès (Pallars Sobirà). Aquestes jornades es van organitzar per primera vegada l'estiu de 2004 amb l'objectiu d'aconseguir un punt de trobada per al debat, la discussió i la formació entre membres del sindicat i d'altres col·lectius i moviments socials dels Països Catalans.

La CGT pretén mantenir una acampada oberta i participativa, ja que entén l'acció social lligada a l'acció sindical, i considera que han

de mantenir-se unides per a fer possible una transformació social. En aquest sentit, són diversos els col·lectius que participen en aquesta tercera edició. En una de les taules rodones previstes, es debatrà sobre la lluita contra l'especulació

L'acampada és un punt de trobada entre membres de la CGT i d'altres col·lectius

urbanística amb la presència de l'Oficina de l'Okupació, l'Assemblea d'Okupes de Barcelona, els centres socials okupats La Maret (Girona), La Gàbia (Lleida), Can Cionzillas (Pallars), La Fura (Tàrrrega), Can Vies (Barcelona), La Makabra (Barcelona) i el Kork (Terrassa).

En l'edició anterior de l'acampada, una de les taules rodones celebrades girà entorn les lluites en defensa del territori, amb la presència de diversos col·lectius i projectes d'aquest àmbit, i l'altra centrà el debat en els mitjans alternatius a Catalunya.

Enguany, l'acampada obre portes divendres 30 de juny amb la inauguració de l'exposició de documents originals de la Guerra

Civil a càrrec del sociòleg Ramon Usall a l'Ajuntament de Gerri de la Sal. Durant les jornades s'organitzaran taules rodones, tallers, xerrades i un concert a càrrec de Bambol, un grup de rumba i reggae.

A banda de tota aquesta sèrie d'activitats, també es vol fer valoració de dues campanyes actuals: la d'objecció fiscal de 2006 ende-

gada per la mateixa CGT juntament amb l'Assemblea per l'Objecció Fiscal de Catalunya, i una altra contra el desallotjament del CSO Can Vies. No només es faran valoracions, sinó que també naixeran propostes com la idea d'endegar una campanya antirepressiva amb el lema "Repressió, de la fàbrica a la presó".

Per contactar:

Per consultar el programa i per arribar-hi:
www.cgtcatalunya.org
Per inscriure's (les places són limitades):
973 275 357 (de 10 a 13 h i de 17 a 20 h)



En la Diversitat GLT ENS FEM GRANS

MANIFESTACIÓ A GIRONA
dc. 28 de juny 20.30h
pont de pedra

ACTE CENTRAL
dv. 30 de juny 19.00h
pati llimona (regomir 3, bcn)

MANIFESTACIÓ A BARCELONA
ds. 1 de juliol 18.30h
plaça universitat

GRAN FESTA
ds. 1 de juliol 22h
plaça universitat

28 JUNY DIA INTERNACIONAL PER L'ALLIBERAMENT D'HOMES I DONES TRANSSEXUALS, LESBIANES I GAIS

Organitza: Comissió Unitària 28 de Juny
més informació i tots els actes a www.fagc.org



LA REVISTA **MALABABA** NEIX AMB EL PROPÒSIT DE CONSOLIDAR LA CULTURA DE LA CONTRAPUBLICITAT I CELEBRARÀ EL PRIMER CERTAMEN DE CONTRAPUBLICITAT DE L'ESTAT ESPANYOL

I si algú digués que l'emperador va despullat...?

ALGÚ HAVIA D'ALÇAR LA VEU I AFIRMAR QUE L'EMPERADOR NO DUA VESTIT, QUE EL QUE ENS ESTAN VENENT NO ÉS REAL. ÉS COM PINTAR BIGOTIS O BOMBOLLES DE TEXT A LES NOIES DELS ANUNCIS: QUAISEVOL AMB UN EDING POT FER CONTRAPUBLICITAT

malababa
contrapublicidad, resistencias y subculturas



✉ **Lèlia Becana**
cultura@setmanaridirecta.info/

La publicitat és una de les armes més potents que el capitalisme ha utilitzat per arrelar entre nosaltres la falsa creença —d'això es tracta, de fer creure— que una infinitat de productes innecessaris són vitals per a la nostra existència. Si a això li sumem la descarada comercialització que els ajuntaments fan de les seves ciutats: estacions senceres de metro venudes a Nike, Amena o Pans and Company, tanques publicitàries per tot arreu, infinitat de banderoles penjant dels fanals, ens trobem davant un monstre que no s'atura per res. La contrapublicitat, malgrat ser un terme construït en negatiu, pot ser molt constructiva, neix amb la finalitat de combatre aquest monstre amb les seves mateixes armes, afegint un punt de "malícia" i sobretot molta creativitat.

A nivell internacional fa gairebé una vintena d'anys que existeixen col·lectius que fan servir aquesta eina per llençar un missatge dissident o simplement qüestionador del que ens envolta; els pioners són el grup canadenc Adbusters, creat el 1989, que distribueix mensualment una revista de 120.000 exemplars per tota Amèrica del Nord. A l'Estat francès existeixen grups com Casseurs de Pub, Paysages de France o RAP (Resistència a l'Agressió Publicitària), aquest

darrer va realitzar una acció el 2003 en la que es van ocupar i empaperar 160 estacions de metro simultàniament; la repres-



sió contra els membres del col·lectiu, als quals s'exigia gairebé un milió d'euros per danys, va donar un gran ressò mediàtic a aquesta acció.

A l'Estat espanyol, la tradició de subvertir la publicitat és més recent però existeixen col·lectius que treballen en aquest camp amb existoses campanyes, recordem els manuals de Yomango, les plantilles dels gallecs Ojopinta o la campanya Dinero Gratis de Les Agències durant la cimera -fallida- del Banc Mundial a Barcelona el 2001.

Ara arriba una iniciativa que, per primera vegada a Catalunya i a la resta de l'Estat, pretén recollir totes aquestes experiències i posar a l'abast de qualsevol els

recursos necessaris per a continuar amb la tasca de recuperar els espais públics per a la ciutadania i no cedir-los a les lògiques mercantilistes. El col·lectiu Malababa neix amb ganes d'alterar l'ordre establert. Es tracta, segons la Gemma, membre de Malababa, d'"aconseguir un parpelleig quan algú mira l'anunci, de fer-lo dubtar del que veu". En definitiva, fer pensar.

Revista de crítica al model de consum

Malababa és la primera revista de contrapublicitat i crítica consumista a nivell estatal i arribarà al carrer el 27 de juny en format paper: 116 pàgines a tot color amb un disseny molt atractiu. La previsió és fer dos números anuals -el segon estarà enllestit a finals de



2006- i s'ha optat per una revista molt manejable i assequible per a totes les butxaques, 7 euros.

A més de molts exemples d'intervencions, molt impactants algunes, en aquest número trobem dos articles sobre els precedents històrics de l'art de la subversió publicitària i les experiències actuals.

Una part molt important de la revista és el directori que s'inclou al final que, tot i no ser exhaustiu, recull les activitats dels grups, a nivell internacional i nacional, que estan treballant actualment en "l'àmbit del sabotatge i la dissidència cultural".

Més informació:
www.malababa.org



Certamen de Contrapublicitat Malababa

De la mà de l'Observatori de Resistències i Subcultures i en col·laboració amb el projecte Consume Hasta Morir d'Ecologistes en Acció, Sabotaje contra el Capital Pasándoselo Pipa, Adbusters i RAP, neix el primer Certamen de Contrapublicitat Malababa amb l'objectiu de visibilitzar les intervencions de totes aquelles persones que dediquen part del seu temps a "buscar formes de recuperar l'espai crític a partir de la intervenció directa en el discurs dominant", segons manifesta l'organització. D'aquesta manera, fent sortir de la clandestinitat aquestes expressions es pot difondre el seu contingut polític sense intervenir en el seu discurs.

Les intervencions contrapublicitàries es poden enviar a la pàgina web de Malababa i s'admeten tots els formats d'àudio, text, fotos i gràfics, vídeo i animació flash, que hauran d'anar acompanyats d'una fitxa tècnica; la llengua emprada pot ser qualsevol, sempre i quan estigui acompanyada de la traducció a alguna de les llengües oficials de l'Estat espanyol. La data límit de lliurament serà el 10 de setembre de 2006 i la relació dels premis concedits es farà pública el 30 del mateix mes. A mesura que les intervencions arriben són publicades a la web. Les intervencions més destacades apareixeran al número 2 de la revista, a finals d'any. També formaran part de les diferents exposicions que Malababa té previst organitzar durant el 2007.



Pim-Pam-Pum

“L'autor ha de recuperar els drets sobre la seva obra”

IGNASI LABASTIDA
COORDINADOR
DE CREATIVE
COMMONS
CATALUNYA



Eloy de Mateo

✉ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Entre els dies 23 i 25 de juny s'ha celebrat iCommons Summit a Rio de Janeiro (Brasil), una trobada mundial de partidaris de les llicències Creative Commons (CC). Ignasi Labastida és el responsable del programa d'innovació docent de la Universitat de Barcelona (UB) i coordina el projecte CC a Catalunya i a l'Estat espanyol.

Què són les llicències CC?

CC és un model de llicència lliure ideat pel catedràtic de dret de la Universitat d'Stanford (EUA) Lawrence Lessig, i que primer va aplicar-se només a l'àmbit de la recerca universitària. Avui, però, es fa servir per tota mena de coneixement o creació. Fent ús d'aquesta llicència, l'autor de l'obra (ja sigui una cançó, un llibre o una pàgina web, entre d'altres) permet la còpia i distribució amb una sèrie de restriccions,

com que no se'n faci un ús comercial sense el seu permís o que es respecti la seva creació sense modificacions.

Es tracta, doncs, d'una alternativa a la Societat General d'Autors i Editors (SGAE)?

No. CC és una organització internacional que impulsa un model de llicència menys restrictiu que el que han vingut fomentant fins a l'actualitat les societats gestores de drets d'autor. Però no funciona com SGAE perquè no gestiona aquests drets: només ofereix als creadors un model de llicències legals a les que aquests es poden acollir. Però no cobra per aquest servei ni reparteix beneficis en concepte d'explotació de les obres com fa SGAE. On m'he d'inscriure per llicenciar una obra en Creative Commons? Enlloc. A diferència d'SGAE, Creative Commons no té socis. Qui vulgui acollir-se a les llicències CC només ha de fer-ho constar en el suport de la seva obra a través dels símbols gràfics que

representen cada llicència. No s'ha de pagar cap quota.

I quina és la diferència entre optar per la via CC o simplement no tenir l'obra llicenciada ni a CC ni a SGAE?

Cal tenir en compte que, a diferència del que pensen molts creadors, una obra en la que no figuri cap tipus de referència sobre els drets d'autor és automàticament subjecte a la normativa del copyright estàndard. Això és el que diu la llei a l'Estat espanyol. A més, cal tenir en compte que les llicències CC, a efectes legals, tenen la mateixa validesa que les d'SGAE. I ja comptem amb diverses resolucions judicials a favor de CC.

Quin és l'objectiu final de CC?

Volem que l'autor recuperi els drets sobre la seva obra. La normativa sobre la propietat intel·lectual ha quedat desfasada en plena societat de la informació, i els governs i les societats gestores de drets haurien de tenir-ho en compte.

Joaquim Jordà, en el record

MOR UN REFERENT DEL CINEMA COMPROMÉS

✉ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/



El director de cinema Joaquim Jordà ha mort el 24 de juny a Barcelona a l'edat de 70 anys a causa d'un càncer que patia des de feia temps. Jordà, nascut a Santa Coloma de Farners el 1935, va formar part de l'Escola de Barcelona i va signar amb Jacinto Esteve el film *Dante no era únicament severo*, considerat el manifest fundacional d'aquest moviment artístic.

Al llarg dels anys, Jordà ha esdevingut un referent del cinema documental als Països Catalans. En la seva filmografia recent destaquen pel·lícules

com *De nens* i *Mones com la Becky*, una dura crítica a les directrius de la psiquiatria actual per la qual va obtenir el Premi Nacional de Cultura l'any 2000. El seu últim treball és *Vint anys no són res*, on recupera els treballadors de la fàbrica Numax, que van protagonitzar el seu històric documental Numax presenta..., sobre les lluites obreres durant la Transició espanyola.

L'Editorial Pòrtic i la Filmoteca de Catalunya acaben d'editar el llibre *Joaquim Jordà. La mirada lliure*, de Laia Manresa, un volum que recull la biografia i l'anàlisi de l'obra cinematogràfica del director.

Filmografia bàsica:

VINT ANYS NO SÓN RES (2004)
DE NENS (2004)
MONES COM LA BECKY (1999)
UN COS AL BOSC (1996)
EL LUTE: CAMINA O REVIENTA (1987)
NUMAX PRESENTA... (1979)
CAMBIO DE SEXO (1977)
DANTE NO ES ÚNICAMENTE SEVERO (1967)

Rebrot, revolta i barreja a Berga

CINQUENA EDICIÓ DEL FESTIVAL ORGANITZAT PER MAULETS

REBROT | DEL 6 AL 9 DE JULIOL | BERGA (BERGUEDÀ) | ESPAIS: PAVELLÓ MUNICIPAL DE BERGA, PASSEIG DEL VALL I ESPAI REBEL (ZONA D'ACAMPADA) | PREUS: ANTICIPADA 16 EUROS, TAQUILLA 20 EUROS | INFO: 937 572 531 | <WWW.REBROT.ORG>



✉ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

El Maulets presenten la sisena edició de l'aplec del jovent dels Països Catalans amb dos lemes clars: "Revolta't" i "Berga és barreja". Un any més, el Rebrot presenta un ampli cartell d'activitats, que combinen debats, tallers, xerrades, àpats populars i música. El festival començarà dijous a la nit amb el concert de formacions berguedanes i que servirà per homenatjar el jove Josep Maria Isanta, assassinat durant la Patum de 2005 per un grup d'estètica espanyolista.

Divendres serà el torn dels guanyadors de l'Esclat'06, el concurs de maquetes dels Països Catalans que organitza Maulets, on han participat una vintena de formacions. Els afortunats

compartiran escenari amb els grups Mesclat (so barreja), Revolta 21 (hardcore-metal) i Burman Flash (ska-reggae), ja que seran els teloners del concert de la nit.

Dissabte obrirà la festa la rumba folkie dels sabadellencs Rauxa, que actuaran conjuntament amb la formació de cançó folk Pareras Parelladas. La festa al Pavelló Municipal continuarà amb Maroon Town (ska), La Gossa Sorda (ska-hardcore), Inershow (hardcore) i el rap dels At-Versaris, que col·laboraran amb la jove formació berguedana La Melée del Gremi.

Concert de sobretaula

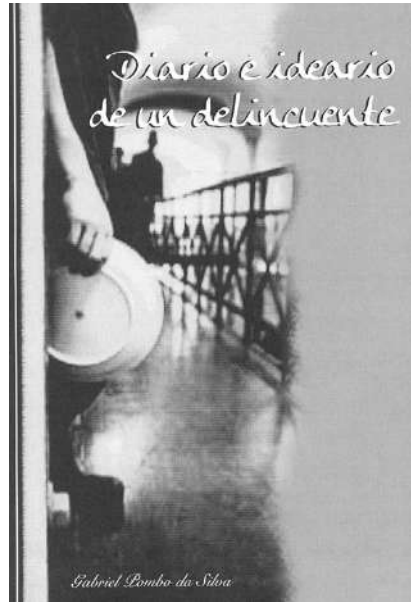
I ja per acabar, diumenge a la tarda, la cloenda i fi de festa del Rebrot'06 també serà musical, amb l'actuació d'El Belda i el Grup Badabadoc. Una nova

formació de la que participen Carles Belda (Pomada), Marc Serrats (Xerramequ Tiquis Miquis), Eric Herrera (Glissando*) i Lo Pardal Roquer, i que s'estrena en aquest Rebrot en horari de sobretaula.

Cal destacar també els tallers que es duran a terme al llarg de tot el festival, com el d'autodefensa, d'acció directa i un altre sota el lema genèric "Organitza't i lluita: què cal tenir en compte a l'hora de sortir al carrer". També hi haurà tallers sobre programari lliure, xerrades sobre les resistències a l'autopista d'Eivissa, sobre els mitjans d'informació crítica —amb la participació de *L'Accent*, *El Pèsol Negre* i *DIRECTA*— o el sopar popular que dissabte 21 organitzarà la CUP del Berguedà.

La guspira de l'esperança

**LLIBRE | DIARIO E IDEARIO
DE UN DELINCUENTE |
GABRIEL POMBO DA SILVA
| 2006 | 164 p.**



✉ **Lèlia Becana**
/cultura@setmanaridirecta.info/

La literatura nascuda a la trena és una fugida per als que estan a dins i ens apropa, a les que estem fora, a una crua realitat que ens és invisi-
bilitzada per sistema. Coneixem els relats de denúncia de les condicions penitenciàries de Xosé Tarrío a *Huye, hombre, huye* (Virus, 1997), *A ambos lados del muro* de Patxi Zamoro (Txalaparta, 2005), *En el vientre de la bestia* de Jack Henry Abbott (Soroll i Comú, 1998), entre molts altres. També hi ha els relats i poesies sorgides dins de les presons com els versos de Sarrionandia, o les *Cartes de presó* de Núria Cadenas (Edicions 3i4, 1990) o els reculls de contes editats per Txalaparta.

Ara arriba un nou llibre a engrossir l'ampli llistat de relats de la presó. En aquesta coedició que presentem han participat l'Assemblea contra les Presons de Barcelona, les editorials Conspiración i Klinamen de Madrid, l'Ateneu Llibertari Al Margen de València i individualitats anarquistes solidàries.

Pombo da Silva
El llibre *Diario e ideario de un delincuente* és una combinació; per una banda, el dietari de talego -que comprèn el període del 16 d'agost de 2004 al 15 de setembre del mateix any- de Gabriel Pombo da Silva, per l'altra, una reflexió continua sobre l'anarquia i una mirada atenta sobre la informació que arriba de l'exterior, com l'assalt a l'escola d'Ossètia per part d'un grup armat txetxè que va acabar en massacre.

Gabriel és un anarquista irreductible que porta més de 20 anys a diferents presons de l'Estat espanyol i 14 en règim FIES. Va escapar de la presó de Nanclares de la Oca (Langraitz) l'octubre de 2003 i gairebé un any després fou detingut a Alemanya.

Actualment és a la presó alemanya d'Aachen, des d'on ha escrit aquesta narració prologada per Carol, una de les anarquistes detingudes a Barcelona el 16 de setembre de 2003 acusada de "pertinença a banda armada" i altres accions i que compleix condemna de set anys per aquests fets a Brieva (Àvila).

La part final del llibre és una breu explicació de les detencions a Aachen contra Gabriel i tres persones més (entre elles, la seva germana, que està no vinculada al moviment anarquista).



Camarada Kalashnikov

**LA RAÓ DE LA FORÇA | PUNK-OI! |
AUTOEDITAT | 2006**

Aquest jove grup de Vilafranca del Penedès publica el seu primer disc després de la maqueta *Arma pel poble* (2004). Punk amb un alt contingut revolucionari editat sota llicència Creative Commons, amb la presència d'una gralla que acompanya la pràctica totalitat de les cançons, reblant el clau de la fusió hadcore-folk que tan popular han fet grups com Obrint Pas o La Gossa Sorda. Els Camarada, però, no beuen només dels sons jamaïcans, sinó que reben la seva influència bàsica directament del punk, i aquí la referència inevitable és Inadaptats: de fet, Trashoo, guitarrista de la desapareguda formació de Vilafranca, ha produït les cançons del disc. R. P.



Sant Gatxo

**SI TANQUE ELS ULLS... | POP |
AUTOEDITAT | 2006**

El tercer disc d'aquest grup de la Vila-la Joiosa (Marina Baixa) arriba després de quatre anys de silenci. I de nou ho fan seguint la via de l'autoedició, única sortida per a la majoria de formacions del País Valencià que empenen el català com a llengua habitual. Pop guitarrer que pot recordar formacions com Los Planetas, Nada Surf o La Habitación Roja, amb la melodia com a principal argument, i l'energia i la contundència de la guitarra com a tret més definitori. Les cançons de Sant Gatxo parlen d'allò que deixem de veure quan amaguem el cap sota l'ala: la foscor i les diferents formes de sortir-ne són el denominador comú dels textos. R. P.

Une partie de campagne

CINEMA | 1936 | 39 MINUTS | DIRECTOR: JEAN RENOIR



Els cinemes Renoir estan de 25è aniversari i després d'una selecció dels "millors" films universals al preu insuperable d'un euro, ara ens ofereixen una delicatessen. Es tracta de la pel·lícula traduïda al castellà com a *Una partida de campo*. L'homenatge que el cineasta Jean Renoir va retre al seu pare, el pintor impressionista Pierre-Auguste Renoir. És un curtmetratge de poc més de 40 minuts -basat en un conte de Guy de Maupassant- que dibuixa

l'excursió d'una família de ciutat durant un diumenge al camp, a la riba del riu Sena. Uns veritables domingueros d'època. No es tracta d'una obra enrevessada sinó senzilla, natural i romàntica com un passeig pel camp i que, tot i que podria semblar que frega la cursileria se'n surt amb prou saber fer.

A partir del 30 de juny aquesta pel·lícula es projectarà a totes les sales Renoir i anirà acompanyada d'un muntatge inèdit de les escenes del rodatge. L. B.



Rodó

**CIRC | 10È CIRC D'HIVERN |
28 I 29 DE JUNY | 22 H**

El Circ d'Hivern de l'Ateneu de Nou Barris és un festival consolidat any rere any -la primera edició es va fer el 1996- que ofereix la gran qualitat dels artistes i els projectes vinculats a l'Escola de Circ de l'Ateneu; un dels objectius és la creació d'un "circuit de circ de sala", inexistent a Catalunya, per poder oferir les produccions pròpies i també poder mostrar la seva feina a l'Estat espanyol i a Europa.

En la desena edició del Circ d'Hivern, la de 2005, es va presentar Rodó, creat a partir de la trobada del reconegut clown Leandre Ribera, la ballarina Claire Ducreux i l'acrobata Teresa Cellis. Aquest és l'espectacle que es representarà a Barcelona el 29 i 30 de juny, en el marc del Festival Grec, en un espai poc habitual per a aquests actes, la Sala Oval del MNAC, això sí, l'entrada inclou una visita a les exposicions temporals del museu.

Rodó combina la sorpresa, l'humor i la proesa. Una plataforma rodona de sis metres, vuit acrobates, cinc pilotes i una incalculable quantitat de salts endavant i enrere, flic-flacs mortals o no, tombarelles, verticals, equilibris, planxats i trapezistes que pugen i baixen. L. B.

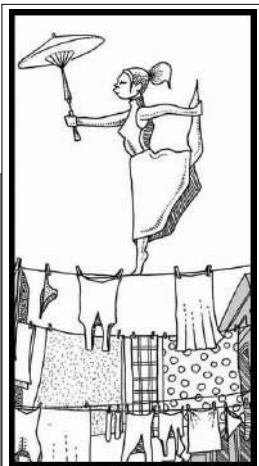
ONGC

REVISTA | PRIMAVERA 2006 | NÚM. 25

ONGC és la publicació trimestral d'Acció Solidària que s'ha convertit en espai de trobada, d'exposició i de reflexió de les accions i els projectes que generen les organitzacions catalanes dins i fora de les nostres fronteres. El darrer número ofereix un repàs de l'actualitat internacional en què hi destaquen: la radiografia de la societat iraniana, a càrrec de l'analista Txente Rekondo del

Gabinet Basc d'Anàlisi Internacional; l'especial sobre el Fòrum Social Mundial de Bamako i la mirada des de diferents punts de vista de les convulsions que sacsegen actualment Israel i Palestina; el forjament d'un nou Estat al centre d'Europa; el pas endavant del govern bolivià pel control dels recursos energètics o l'oblit internacional cap a Haití.





En el programa de Festa Major de Roquetes, dissabte tindrà lloc la Fira d'Arts de Carrer de Roquetes. Des de les sis de la tarda, la percussió, el teatre social, la fira d'artesans, l'exhibició de grafitis, així com diferents espectacles de circ faran de l'espai públic espai de creació. Al vespre, sopar i jam de didgeridoo. La jornada es tancarà amb el concert de grups com Rumborachera (rumba) o Mal ejemplo (rock del barri)
+info: www.roketesalcarrer.org



La Candidatura d'Unitat Popular (CUP) i el Casal Independentista Quico Sabaté, amb el suport de l'Associació de Marroquins i del Servei Civil Internacional, entre d'altres, organitzen aquest cap de setmana les Jornades de difusió i sensibilització centrades en Palestina. Hi haurà xerrades, passis de vídeos, activitats per a nens i nenes i actuacions de la colla castellera. Per a més informació: www.quicosabate.org

29 DEL 6 JORNADES D'OKUPACIÓ RURAL

Can Paskual organitza des del passat 28 de juny fins diumenge les Jornades d'okupació rural '06, que pretenen crear un espai de trobada i debat entorn a aquest tema. Es preveuen també activitats per a nens i nenes. Per a més informació podeu trucar al 934 069 888 o bé enviar un correu a: preokupacion06@moviments.net

Arts visuals

DIMECRES
28

Fins dissabte | Casal Independentista El Forn | c/ del Carme, 207 | Girona
EXPOSICIÓ DE FOTOGRAFIES DE LA PLATAFORMA NO A LA MAT

DIJOUS
29

20.30h | La Quimera | c/ Verdi, 28 baixos | Barcelona | TAULA RODONA
Sobre Documental Socio-Polític + "La marca Barcelona"

DISSABTE
1

20h | CCA Entropiactiva | c/ Socors, 7 | Barcelona | DOCUMENTAL | Passi del documental Radio Nicosia i Radio Colifata i presentació de l'exposició pels 15 anys de Radio Contrabanda

Divulgació

DIJOUS
29

19h | Casal de Barri Marianao | c/ Miquel, 2 | Sant Boi de Llobregat | XERRADA | "El civisme i les noves formes de legitimació del poder". A càrrec de l'advocat Jaume Asens, el professor de filosofia Santiago López i Marc Dalmau, membre de l'Assemblea de Victimes del Civisme de Barcelona. Organitzen: CGT, Col·lectiu Llibertari de Sant Boi i Ateneu de Sant Boi

20h | Associació Lliure Antiprohibicionista | c/ Salvador, 20, baixos | Barcelona | XERRADA- COL·LOQUI | "La lluita dels cocalers bolivians i l'antiprohibicionisme europeu". A càrrec de Carlos Gúlias, de la secretaria de l'Associació

DIVENDRES
30

21h | Mas de Bigues | c/ del Mas de Bigues s/n (Zona esportiva) | Vic | XERRADA I EXPOSICIÓ | "L'habitatge i els joves al món rural" a càrrec d'Unió de Joves Pagesos. Dins les primeres festes alternatives de Vic

20h | Casal Independentista El Forn | c/ Carme, 207 | Girona | XERRADA-DEBAT | Sobre la MAT "Imposició o necessitat?" a càrrec de Xavier Llorente i Ricard Mademont, membres de la plataforma No a la MAT. Dins les Jornades en defensa del territori i d'una nova cultura de l'energia organitzades per la CUP (Coordinadora d'Unitat Popular)

Arts escèniques

DIJOUS
29

21h | L'Antic Teatre | c/ Verdader i Callis, 12 | Barcelona | TEATRE | Obra de teatre Ñi Juhri Mujri, No és fàcil de dir de la Cia. La Cantina Teatre. També divendres, dissabte i diumenge

22h | Espai d'Art Cincómonos | c/ Consell de Cent, 283 | Barcelona | TEATRE | Un dia d'estiu, de Slawomir Mrozech. Versió de la Cia. El Tinglado. Tel: 934 517 415

Música

DIVENDRES
30

17h | Senglar Rock-escenari Montblanc | Lleida | CONCERT

Sorkun, Plouen catximbos, Whiskyn's, Mesclat, Azero, La troba Kung-Fú

22h | La Palma | c/ Ample, 75 | Reus | REGGUS 2006 | 13è. Festival de reggae i altres herbes. Amb els grups: Morodo & Ranking Soldiers, Dr. Ring-Ding, Darga, Ancient Kings... Organitzen: Associació Cultural Reggus i Institut Municipal d'Acció Cultural. 15 taquilla, 10 anticipada. +info: www.reggus.org

23.30h | Plaça de l'església | Arenys de Munt | CONCERT | amb Los saudossos do Brasil (tabalers i samba) i La salseta del Poble Sec. Organitza la Junta Jove Breda de la Plaça. Gratuït

DISSABTE
1

22h | Mas de Bigues | c/ del Mas de Bigues, s/n (Zona Esportiva) | Vic | CONCERT | Amb: Begoña Bang Matu, Pirats Sound Sistema, Top Models, The Demencials, Garla que garla

22h | Esplanada del Pedregar | Montmeló | CONCERT | De La Carrau, La Gran Orquestra Republicana, Miyahi i DJs. Gratuït

Nit de Festa Major Alternativa | Terrassa | CONCERT | De Revolta 21 en la seva gira Fins que les coses canviïn. Gratuït

NOSALTRES TAMBÉ EDUQUEM

Des de fa uns anys, observem una demanda creixent de professionals del lleure educatiu, degut a la dificultat de conciliar els horaris laborals amb la vida dels infants. Aquest espai educatiu, ja precari, ara es veu assetjat per la coneguda 6ª hora. Aquest ha estat el punt que ens ha fet plantejar cap a on anem. El sector de professionals del lleure educatiu estem vivint un desprestigi, cada vegada més gran, a mesura que la demanda augmenta, la qualitat baixa degut a factors aliens a la nostra tasca educativa.

NOSALTRES TAMBÉ EDUQUEM!!!! Us convoquem a tots els que viviu aquesta situació, pares, infants i educadors a un acte reivindicatiu per un lleure de qualitat ja!!! El dia 26 de juny a les 19h a la Plaça Sant Jaume

En nom de la Plataforma pel Lleure educatiu

SORTIM DE CASA



DIVENDRES 30

21h | Pati Llimona | c/ Regomir, 3 | Barcelona
IX LLIURAMENT DE GUARDONS ORGANITZAT PEL COL·LECTIU GAI DE BARCELONA

Amb els premis Triangle i Totxo Rosa es volen premiar, respectivament, les persones que han tingut una actitud positiva o negativa quant a l'homosexualitat



DISSABTE 1

9h | Pavelló c/ Josep Tarradellas, s/n
Corbera de Llobregat

III TORNEIG DE FUTBOL SALA ANTIRACISTA

Organitza: Ateneu Corberenc. Per a inscripcions: 636866499 o bé a l'Ateneu: c/ Font Vella, 20



21.30h | Ateneu Sant Boià

c/ Maria Girona, 2 | Sant Boi de Llobregat
BERENAR-SOPAR CONTRA EL CIVISME

Organitzen: CGT, Col·lectiu Llibertari de Sant Boi i Ateneu de Sant Boi. 4 euros



DIUMENGE 2

15h | CSO La Lokeria

Pça. Espanyola, núm. 1 | L'Hospitalet
PICNIC SOLIDARI AMB RÀDIO BRONKA

Amb tapes veganes, música en viu... bo d'ajut: 4euros.



17h | Plaça Catalunya | Barcelona
DE RAPADA, LA RAPADA
MÉS CRÍTICA DE LA HISTÒRIA

Que no et prenguin més el pèl, fes-ho tu mateix, rapa't, depila't... +info: www.de-rapada.com



19h | Plaça Major | Vic

BICICLETEJADA ANTI-ESPECULACIÓ

Dins les primeres festes alternatives de Vic



La indirecta



L'ENTREVISTA // **RAYNALD COLOM, TROMPETISTA**

“Clos no té ni idea del que es cou a la ciutat”

☞ **Eric Herrera i Puntí**
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Raynald Colom (Vincennes, Estat francès, 1978) és un d'aquells músics que en el seu temps ja li van penjar l'etiqueta de jove promesa, i realment no ha defraudat als amants de la música improvisada. Si repassés la seva trajectòria com a trompetista, comprovaríem la importància que ha adquirit, amb només 27 anys, en el món del jazz i més enllà d'aquest estil a casa nostra. Alumne avantatjat de Winton Marsalis i millor trompetista de jazz a Catalunya durant tres anys, fa poc que va publicar el seu primer disc, *My fifty one minutes*, i sembla que ha anat força bé, malgrat sigui un disc de jazz!

Diuen que als Països Catalans, actualment, hi ha una de les millors escenes de jazz d'Europa. La vinguda de músics nord-americans de renom a Barcelona ha influït en això?

Sí. El que vull dir és que ara estem en un moment emergent. Aquí, durant l'època del Tete Montoliu era molt més difícil fer jazz, després van venir els 80 i 90 amb el Jordi Rossy, Víctor De Diego, Perico Sambeat que hi van posar més fonaments i es van obrir a l'estranger, fins als nostres dies, on tenim més facilitats que els que van començar. Ara hi ha una Barcelona underground molt potent gràcies també a la barreja i la innovació que aporten músics nord-americans i sobretot sud-americans. A diferència d'altres zones d'Europa, aquí hi ha més sang, i sobretot una barreja musical més rica que fa que tots aquests músics triïn venir cap a Catalunya.

“La política cultural d'aquest país és un desastre”

Què hi podem escoltar en el teu últim treball?

És la trajectòria musical dels meus últims anys. Hi podem trobar, evidentment, jazz, però amb moltes altres influències com el hip hop, la música electrònica... Estic molt content perquè és un treball molt fresc que està tenint molt bon reconeixement sobretot fora de l'àmbit del jazz. Fins i tot sé que me l'han punxat en programes de ràdios estrangeres no estrictament de jazz, com per exemple a la BBC d'Anglaterra.

Fora del món del jazz has fet moltes col·laboracions. Quines destacades?

Moltíssimes. A part d'haver tocat amb molts músics de jazz de renom tant d'aquí com de fora, com el saxofonista Jesse Davis, podríem destacar la gira que vaig fer durant quatre mesos amb el



Manu Chao per l'Amèrica del Sud, o la gravació del penúltim disc del Fermin Muguruza, etc.

Ara què tens entre mans?

Ara mateix tinc força actuacions per tot l'Estat amb el meu quintet, però també estic tocant amb el Duquende, m'estic introduint en el món del flamenc. També m'he estrenat com a actor en una pel·lícula que recrea el món del jazz a la Barcelona i que es podrà veure el setembre, *Todos amamos a Gloria Cole*, del Manuel Lombardero, on hi surten, entre altres, el José Coronado i la Flora Martínez. M'ha agradat molt l'experiència de fer tant d'actor com de posar-hi la banda sonora.

Amb Estatut o sense, amb un partit o un altre, sembla que la gent que fa música en aquest país i intenta crear, sigui de l'estil que sigui, no se li fa gaire cas. Què en penses d'això?

Bé, jo per sort tinc força feina encara, però si parlem de la política cultural d'aquest país evidentment això és un desastre. Et posaré un exemple que val per a tots els àmbits de la cultura: quan el Tete

era viu, l'administració no li feia cas però quan es va morir tothom s'hi va abocar, és típic això en aquest país, no? Si a Barcelona són capaços de reobrir un local com Bailén 22 i en canvi molts locals que fan música tenen infinitats de problemes per subsistir, és que alguna cosa no funciona. A diferència d'altres països, on la cultura és un bé comú molt important, aquí ha d'haver-hi promotors privats com els Mas i Mas que organitzen un bon festival de jazz i que aposten pels joves talents.

Com a ciutadà del cap i casal, com veus la Barcelona postFòrum i de les ordenances cíviques? Està perdent l'encant que tenia, tant culturalment com sociològic, o encara és una ciutat europea de referència?

Barcelona està de moda, però que el sr. Clos i companyia ho estan tirant tot enlaire, és una evidència. Per quina raó? Doncs perquè estan perdent la identitat d'una ciutat. Barcelona té un atractiu especial, perquè és una ciutat clarament mediterrània i molt ben connectada als aires centreuro-

peus, molta gent de fora aposta en tots els sentits per aquesta ciutat, però ens l'estant destrossant. Culturalment, el problema és que el Clos no té ni idea del què es cou a la ciutat, i prefereixen apostar pel turisme d'oci i borratxera que per la cultura popular.

Què escolta Raynald Colom a part de jazz?

Gairebé no escolto jazz ja [riu]. Estic escoltant molta música brasilera, hip hop, música marroquí, i sobretot molt flamenc. No m'agrada encasellar-me en un estil musical. **Pels amants de l'estil, o només per fer volar una mica la imaginació, amb més de 100 anys d'història de música jazz, a quina època retrocediries per viure-la?** El 2006 a Catalunya [més riures]. Bé, si tingués una màquina del temps primer aniria a passejar una estona amb el Louis Armstrong, però on realment aniria és a les dècades dels 50 i 60 als Estats Units. Coltrane, Miles Davis, Monk, etc., van crear el que encara avui toquem, no s'ha tornat a repetir mai l'esclat de creació i força que tenien aquells monstres del jazz. ●

Dakar-Barcelona, el veritable ral·li

☞ **Magda Bandera**
/opinio@setmanaridirecta.info/

Els taxis de Dakar són idèntics als de Barcelona, de color groc i negre. També la rutina dels centenars de joves que passen tot el dia al sol venent objectes inverosímils.

Quan dedueixen que són de la Península Ibèrica em canten paraules en castellà i diuen que volen anar a Espanya. Volen anar en avió, però saben que probablement ho intentaran en piragua. El preu, 600 euros. Un bon dia de venda ambulants poden guanyar uns 18 euros.

A Senegal, la por i la bona sort es fan la competència

La majoria d'aquests joves provenen del camp. Ells en diuen "èxode rural". L'estada a la capital del Senegal és la primera etapa d'aquest ral·li i s'assembla molt a la darrera. A Dakar també viuen als afores de la ciutat en pisos "pastera".

Per això, quan els preguntes què esperen a Europa, si no els fa por com serà la vida allà, responen que no. Serà exactament igual que al Senegal però amb més euros.

I l'etapa del mig d'aquest ral·li? La "travessia" per l'Atlàntic? És qüestió de sort, diuen.

Tot és qüestió de sort al Senegal. I ara toca la mala. Per això no plou i hi ha sequera. I per això et tornen quan arribes a les Canàries i t'enganxen.

La por i la bona sort es fan la competència.

Com els venedors.

La solidaritat africana està desapareixent, cada cop són més individualistes, es queixen. "Tothom vol cada cop més coses". Són converses a l'hora del te, s'improvisen a qualsevol hora allà on no toqui el sol. Els que tenen més sort, més diners, veuen cafè. Nescafé, exactament. Tot Senegal é ple de cotxets ambulants que venen dosis de cafè. Individuals.

contra publicitat

dels productors de **El rentat de cara de les companyies energètiques** arriba...

EL RENTAT DE CARA DE LES CONSTRUCTORES dirigida per la **FAMÍLIA ENTRECANALES**

asciona
Pioneros en desarrollabilidad